

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδ. 4.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1852.

ΔΥΩ ΝΥΚΤΕΣ ΘΕΡΙΝΑΙ.

(Συνέχεια, ιδὲ φυλ. 3.)

Ὁ Γάστων ἐξανέστη, περιχρῆς καὶ εὐδιάθετος ἐκ τοῦ ὕπνου, ὅστις κατηνάσεν εὐεργετικῶς τοῦ πνεύματός του τὸν σάλον. Κατῆλθεν εἰς τὸ παράλιον, καὶ περιεπάτησεν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καὶ τὰ ὄμματα του ἐβύθισεν εἰς τὸν ὄριζοντα. Ὁ ὄριζων τῷ ἐφάνη ἀπέραντος. Ἦσθετο ἐν ἑαυτῷ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἰσχύν νὰ μετακινήσῃ ἕνα κόσμον. Διελογίζετο τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἰωάννης, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εὐτυχίαν ἧτο ἰσχυρὸς, ἧτο εὐδαίμων, ἐν τῇ εἰσοκαετῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐφάνη εἰς τὴν τακτικὴν ὥραν. Ὁ Γάστων ἀνέβη εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ δὲν εὔρεν αὐτήν. Περιέτρεξε τὴν οἰκίαν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παράλιον, ἠρώτησε περὶ τῆς Κ. Μαυλλάν. Οὐδεὶς ἐγνώριζε νὰ εἰπῇ τί ἔγινεν. Ἀνήσυχος εἰσ-

έρχεται εἰς τὸν θάλαμον τῆς γυναίκός του, ἕως ἀνακαλύψῃ σημεῖόν τι δεικνύον τὰ ἔγχη της. Πρακτικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολήν, πρὸς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένην, τὴν ἀνοίγει, ταραττόμενος ὑπὸ ὀλεθρίου προαισθήματος. Ἀναγινώσκει.

« Γάστων, ἀναχωρῶ. Σὲ ἀφίνω, καὶ ὅμως οὐδέποτε θὰ ἐννοήσῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ. Εἶμαι ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν σου, κώλυμα εἰς τὴν εὐτυχίαν σου· συγτριβῶ τὸ στάδιόν σου, μηδενίζω τὰ σχέδιά σου. — Μὴ μ' ὀργίζεσαι ὅτι σὲ λυπῶ μίαν ἡμέραν θὰ ἐννοήσῃς, ὅτι σ' ἐγνώριζα καλῶς. Πολὺν χρόνον ἐδίσταξα νὰ τὸ ἀποφασίσω, ἀκόμη αὐτὴν τὴν ὥραν, καθ' ἣν γράφω πλησίον σου, μόλις αἰσθάνομαι τὴν δύναμιν τοῦ ν' ἀναχωρήσω. Μὴ ἔλεγχε σεαυτὸν διὰ τὸν θάνατόν μου· μόνη ἐγὼ εἶμαι ἐνοχος· ἔπραξε, νὰ σ' ἀγαπήσω πολὺ περισσότερον, διὰ νὰ μὴ στέρξω νὰ γίνω σύζυγός σου· τὰς μόνας εὐτυχεῖς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, τὰς χρεωστῶ εἰς σέ, καὶ ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ, εἰς ἀμοιβὴν τῶν θλίψεών μου,

» νὰ μὲ ἀξιώσῃ τῆς παρουσίας του, περὶ ἑνὸς
 » μόνου θέλω τὸν παρακαλεῖ ἀπαύστως, περὶ
 » τῆς εὐτυχίας σου. Μὴ ζητήσῃς ν' ἀνακαλύψῃς
 » τί ἔγινε ὅταν ἀναγνώσῃς τὸ γράμμα τοῦτο, ἔ-
 » παυσα τοῦ ζῆν. Ἐπάνελθε παρὰ τῷ πατρὶ σου,
 » εἶναι ὁ ἀριστος φίλος σου' θέλει σὲ συγχωρήσει.
 » Μόνος αὐτὸς ἤδη ἔχει τὴν ἀνάγκην σου, πάσχι-
 » σον νὰ τὸν παρηγορήσῃς σὲ τὸ ζῆτῶ ὡς τελευ-
 » ταίαν ἔνδειξιν τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου. Ἐκεῖ
 » μόνον εὐρήσεις ἀνακούφισιν εἰς τὸ δυστύχημά
 » σου. Ἐπάνελθε εἰς τὸ διακοπὸν στάδιον, καὶ ὁ-
 » σάκις ἀναμνησθῆς ἐμοῦ, ἐνθυμήσου ὅτι σὲ ἠγά-
 » πησα μέρει τελευταίας πνοῆς. — Τὴν στιγμήν
 » ταύτην ὁ λογισμὸς μου καὶ ἡ καρδιά μου ὄρμω-
 » σι πρὸς σέ. Υἱάινε.

» **ΙΩΑΝΝΑ.** »

Ἀναγινώσκων ταῦτα, ὁ Γάστων ἀφίησιν ὤρυ-
 γμὸν ἄγριον. Ὁρμᾷ εἰς τὸ προαύλιον, ζητεῖ ἴπ-
 πους, ἀμάξαν, καὶ ἐνῶ ἐκτελοῦνται αἱ διαταγαί
 του, ἀνερευθᾶ εἰς μάτην περὶ τοῦ μέρους, πρὸς ὃ
 ἡ Ἰωάννα διευθύνθη. Τρέπεται κατ' ἀρχάς πρὸς
 τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπιστρέφει καὶ διευ-
 θύνεται εἰς Γένουαν, οὐδέν τι καὶ ἐνταῦθα ὀριστικὸν
 πληροφορηθεῖς.

Ἐπανελθὼν εἰς Ὠνέλιαν, ἔπασεν ἐξησθενημένος
 εἰς τὴν κλίνην του. Ἀπεποιήθη τὴν βοήθειαν τοῦ
 ἱατροῦ, ἤθελε καὶ αὐτὸς ν' ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ὁ θά-
 νατος ἐκλέγει τὸ θυμὸν του. Σκληρὸς καὶ φθονερός,
 πατάσσει ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀπλη-
 πισμένους, ὅσοι κράζουσιν αὐτὸν, τοὺς λησμονεῖ,
 ἢ ἀπαξιοῖ αὐτῶν. Ὁ Γάστων ἐπανελάβε τὴν ὑγίειαν
 του, καὶ μετ' αὐτῆς ἀκαταμάχητόν τινα ἀηδίαν
 πρὸς τὴν ζωὴν. Αἱ ἡμέραι τῷ ἐφαίνοντο αἰῶνες.
 Εἶναι μακρὰ τῶν αἰ δυστυχίαι, ὅσαι ἔχουσι
 συνοδοὺς τοῦ συνειδότος τὰς τύψεις. Καὶ αἱ τύψεις
 αὐταὶ κατατάκουσι τὴν καρδίαν του. Μόνος αὐτὸς
 εἶναι ὁ φρονεὺς τῆς Ἰωάννης. Ἀφοῦ τὴν ἰνάγκασε
 νὰ γένῃ σύζυγός του, τὴν ἐφόνευσε διὰ τῶν ἀ-
 νάνδρων θλίψεων του.

— Ναί! σὺ τὴν ἐφόνευσες, ἔλεγε. Ὠνειρεύεσο φι-
 λοδοξίας ὄνειρα καὶ ἐθήρευσε τὴν δόξαν, ὅταν ἡ
 εὐτυχία ἦτο ὀμώστεγός σου. Τὴν ἀπέσπασες ἀπὸ
 ζωὴν γαλήνιον καὶ ἐντιμον, σὲ ἠγάπα, σὲ μόνον
 ἠγάπα, ἀλλὰ σὺ τὴν ὤθησας μικρὸν καὶ κατ' ὀ-
 λίγον εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Τὴν θυγατέρα ἐκείνου,
 τοῦ ὁποῦ ὁ πατὴρ σου ἔσωσε τὴν ζωὴν, σὺ τὴν
 σφαγιάζεις ἀνελκούς. Σ' ἐσυγχώρησε μὲν αὐτὴ εἰς
 τὴν ὑστάτην ὥραν τῆς, ἀλλ' ἔχεις τὴν κατάραν τοῦ
 πατρὸς σου, ὑπόμεινον λοιπὸν ἀγογγύτως ἔλεος δὲν
 ὑπάρχει διὰ σέ.

Τὰ δίκαια ταῦτα παράπονα οὐδεμία παρήγορος
 ἰδέα τὰ ἀνακουφίζει· ὁ Γάστων διάγει τὰς ἡμέρας
 του εἰς στεγνὴν ἀπελπισίαν. Ἀδιάφορος πρὸς πάν-
 τα, σύρων ὑπαρξίν ἀθλίαν, ἄνευ φιλοδοξίας εἰς
 τὸ ἐξῆς, ἄνευ ἐπιθυμιῶν, ἄνευ πόθου τῶν ἀγα-
 θῶν, ἄτινα πρότερον τὸν ἐδελέαζον, μόλις, ὅταν
 ἐπέλθῃ ἡ νύξ, ἀφίνει τὴν ἐρημίαν του. Περιτρέχει
 τοὺς αἰγιαλοὺς, τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας, ζῆ-

τῶν πανταχοῦ τὴν ἀγαπωμένην γυναικα, φωνῶν
 τὸ ὄνομα αὐτῆς κατὰ τὰς πεδιάδας, καὶ κράζων
 τὸν θάνατον ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Μετὰ ἕξ μῆνας, ἑφημερὶς τῆς Μασσαλίας περι-
 ἤλθε τυχαίως εἰς χεῖράς του. Ἡ ἑφημερὶς αὕτη ἀ-
 ναγγέλλει ὅτι πτώμα γυναικὸς εὐρέθη εἰς τὸ πα-
 ράλιον, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν φυγὴν τῆς Κ.
 Μαυλλάν. Οὐδεμία τοῦ λοιποῦ ἀμφιβολία. Ἡ Ἰωάν-
 να δὲν ἐζῆ ὁ Γάστων ἐξηκολούθει νὰ διάγῃ κατὰ
 μόναν, μακρὰν πάσης τετριμμένης παρηγορίας,
 καὶ ὑπὸ μιᾶς μόνης κατεχόμενος ἰδέας. Καὶ ὅταν,
 μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, γηραιὸς τις θεράπων
 τῆς οἰκογενείας, καὶ ἀρχαῖος τοῦ μαρκίωνος στρα-
 τιώτης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατοικίημα τῆς Ἰωάννας,
 εὔρε τὸν νέον κύριόν του τοσοῦτον τεθλιμμένον,
 τοσοῦτον ὠχρὸν, ὥστε μετὰ δυσκολίας τὸν ἐγνώρισε.

— Κ. Γάστων, εἶπεν, ὁ ἄρχων πατὴρ σας ἀσθε-
 νεῖ βαρῶς, ἴσως ἀποθάνει. Μολονότι, πρὸ τῆς ἀ-
 σθενείας του ποτὲ δὲν ἐπρόφερε τὸ ὄνομά σας, ἀλλ'
 ἤδη ἐκφεύγει τοῦτο συνεχῶς τῶν χειλέων του. Δὲν
 ζητεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ, ἀλλ' ἐγὼ ἔμαθον ἀπὸ τὸν ἴδιον
 αὐθέντην μετὰ πολλοῦ κόπου, ὅτι εἰσθε ἐδῶ, καὶ
 ἤλθα πρὸς ὑμᾶς.

Καὶ ὁ γηραιὸς ὑπέρτης διηγήθη τὴν θλιβεράν
 ζωὴν τοῦ μαρκίωνος, τὸ σιωπηλὸν ἐκεῖνο ἄλ-
 γος, τὸ ὁποῖον ἀποσπᾷ τὰ δάκρυα ὅλων τῶν ἀγα-
 πῶντων αὐτὸν εἰς τὸν τόπον. Ἀπὸ πέντε ἐτῶν ὁ
 πύργος εἶναι κλεισμένος πρὸς πάντας. Οἱ πλέον
 ἐπιστήθιοι φίλοι τοῦ μαρκίωνος δὲν δύνανται νὰ
 τὸν ἰδῶσιν. Ἐγήρασαν, ἔγινον κάτισχνος, κεκυφῶς,
 ὠχρὸς, ὠχρότερος καὶ ἀπὸ τὴν εὐγενίαν σου, καὶ
 αἱ προσταγαί του εἶναι βραχεῖαι καὶ σπάνιαι, ὡς
 ἄλλοτε ἐν τῷ στρατῷ.

Τότε δὴ ὁ Γάστων δὲν ἐδίστασεν ἐκ τῶν τριῶν
 δυστυχημάτων, τῶν προξενηθέντων παρ' αὐτοῦ, ἐν
 ἧτο ἴσως δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ ἀκόμη. Ἐμνήσθη
 τῶν λέξεων τῆς Ἰωάννης. Ἐπάνελθε παρὰ τῷ πα-
 τρὶ σου, αὐτὸς μόνος ἤδη ἔχει ἀνάγκην σου· πάσχι-
 σον νὰ τὸν παρηγορήσῃς, αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία
 παράκλησίς μου, ἡ τελευταία ἔνδειξις τοῦ πρὸς
 με ἔρωτός σου. »

Καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸν πύργον, ὁ μαρκίων ἐζῆ
 ἀκόμη. Ἦτο νύξ· λῆγος τις ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὸν
 θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς· ὁ Γάστων, ἰδὼν τὸν πατέ-
 ρα του, ἐνόησε πόσου κακοῦ αἴτιος ἐγένετο ἡ ἀ-
 ποουσία του. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τρέμων
 ὅλος. Ὁ μαρκίων ἀνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ
 τοὺς ἠτένισεν ἀορίστως εἰς τὸν υἱόν του. Ὁ Γάστων
 ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ γέρον τὸν
 ἀπώθησεν, ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον. Ὁ Γάστων ἔ-
 πασε γονυκλῆς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος παρὰ τὴν κε-
 φαλήν τῆς κλίνης.

— Υἱέ μου, λέγει αἴφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς,
 ὁ Κ. Μαυλλάν.

Ὁ Γάστων προσῆλθεν.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, πάτερ μου, ἐπιστρέφω πρὸς σε,

ἰδοὺ ὁ υἱός σου ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά σου καὶ
 ἐπικαλούμενος τὴν συγχώρησίν σου.

Ὁ μαρκίων ἐθεώρησε τὸν υἱόν του μετὰ προσο-
 χῆς ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ἦτο τῆς πυρεσσούσης
 κεφαλῆς του ἀπάτη· καὶ ὅταν ἶδεν, ὅτι δὲν ἦτο
 πλάνη ἡ παρουσία του,

— Ὁ τέκνον μου, εἶπε μὲ φωνὴν ἄτονον, πῶς
 φαίνεσαι, ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης ὑπέφερες.

— Ναί, πάτερ μου, ὑπέφερα πολὺ, συγχώρη-
 σόν με! Ἄφες με τοῦ λοιποῦ νὰ μένω πλησίον σου,
 καὶ ζῆθι, πάτερ μου, διότι ὁ υἱός σου ἀπεδόθη
 σοί.

Ὁ γέρον ἐφαίνετο ἀποπνεῶν μετ' ἀγαλλιᾶσεως
 ἐκάστην τῶν λέξεων τοῦ Γάστωνος. Ὁ φίλτατος
 οὗτος ἦχος τῆς φωνῆς ἀπετέλει μαγικὴν ἐπ' αὐ-
 τοῦ ἐνέργειαν. Ἡ καρδιά του διεστέλλετο, ἡ κε-
 φαλή του ἐλαφροῦτο. Μειδίαιμα ἐεπαίνετο ἐπὶ τῶν
 ἀχρῶμων χειλέων του. Ἡ συγκίνησις αὕτη τὸν
 ἔσωσε· μέχρι τοῦδε δυσχερῶς ἐπέθετο εἰς τὰς συμ-
 βουλάς τῶν ἱατρῶν, τῷ ἦτο τόσον ἀδιάφορον τὸ
 νὰ ζῆσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ· τοῦ λοιποῦ ὁ Γάστων
 τῷ προσήνεγκε μετὰ βλέμματος ἱκετηρίου τὰ δικ-
 τεταγμένα φάρμακα, καὶ ὁ μαρκίων δὲν ἀντέστη
 πλέον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο ἐκτὸς κινδύνου.

Κατὰ τὴν ἀνάβρωσιν τοῦ πατρὸς, ὁ Γάστων ἐν
 ὀλίγαις λέξεσι τῷ ἱσθόρησε πάντα τὰ κατ' αὐτόν.
 Ὁ μαρκίων ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του, χωρὶς
 ν' ἀποκριθῇ. Οὐδέποτε τῷ ἀπέτεινε ἐρώτησιν
 περὶ τοῦ ἀλγεινοῦ ἐκείνου παρελθόντος, οὐδ' ἐπρό-
 φερε τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννης, εὐλαβούμενος τὴν με-
 γάλην ἐκείνην συμφορὰν. Ἦδη ὅτε ὁ πατὴρ του
 τῷ ἀπεδόθη, ὁ Γάστων δὲν θέλει ἔχει ἄλλον δια-
 λογισμὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ πρὸς τὸν πατέρα του
 στοργὴ θέλει πληρῶσαι πᾶσαν τὴν ζωὴν του. . .
 Ἡ ἐλαχίστη ἐπιθυμία τοῦ πατρὸς ἔσεται δι' αὐτὸν
 προσταγὴ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μαρκίωνος, ὅχι τὴν
 ἰδικὴν του ἐπιζητεῖ εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἐὰν πιστῶς περιεγράψαμεν τὸν χαρακτῆρα τοῦ
 μαρκίωνος, ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ βεβαίως τίνες σκέ-
 ψεις ἐπῆλθον ἐν τάχει εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ εὐπα-
 τρίδου. Δὲν ἐβράδυνον ν' ἀναγεννηθῶσι ἐν τῇ καρ-
 διά του αἱ εὐρεῖαι ἐλπίδες, αἱ ἄλλοτε προσαγο-
 ρευθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ ὁ Γάστων ἦτο μόλις τριακον-
 τοῦτης· ὑπάρχει εἰσέτι ἀνοικτὸν τὸ στάδιον εἰς
 τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὅταν μάλιστα ὑπόδοθη καὶ
 ἡ τοῦ γένους εὐγένεια. Τὸ παρελθὸν ἦτο εὐεπανόρ-
 θωτον, καὶ ὁ Γάστων ἐλεύθερος ἤδη, ἠδύνατο νὰ
 ἐπανακτήσῃ τὴν τάξιν, ἀφ' ἧς τὸν ἐμάκρυνε συνοι-
 κέσιον ἄφρον, καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ μεγάλα σχέδια
 τοῦ πατρὸς του. Οὕτω λοιπὸν ὁ μαρκίων ἐπανεφερε
 βαθμηδὸν τὸν Γάστων εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα
 καὶ μετὰ ἐνιαύσιον διαμονὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐδή-
 λωσε τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ὑπάγῃ καὶ διαμείνῃ τὸν
 χειμῶνα εἰς Παρίσιους. Ὁ Γάστων συναπῆλθε, ἵνα
 εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα του.

Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὸν κόσμον σοβαρὸς, ἄθυμος,
 καὶ σιωπηλός. Ἡ κομψότης του ἦτο ψυχρὰ, ἀλλ' εὐ-
 γενῆς ἐνταυτῷ καὶ ἀπλῆ. Δείγματα σεβασμοῦ δι-

καίου καὶ συμπαθείας περιεστοίχισαν τὸν μαρ-
 κίωνα. Τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἐπίσης ἐπὶ τοῦ
 υἱοῦ του, τοῦ νέου, ἐπὶ τὸ παρελθὸν τοῦ ὀ-
 ποῦ μυστηριῶδες προκαύμα περιέκειτο, καὶ τὸν
 ὁποῖον εἶδαν νὰ γίνῃ ἀφανῆς αἰφνιδίως καὶ νὰ ἐγ-
 καταλείψῃ στάδιον, ἀρχίσαν ἐντίμως. Τὸ ὄνομα
 αὐτοῦ, ἡ περιουσία, ἡ εὐφυΐα του, μέχρι καὶ αὐ-
 τοῦ τοῦ περιλύπου ἠθους του προκατελάμβανον ὑ-
 πὲρ αὐτοῦ. Καίτοι δὲ ἐφαίνετο πρὸς πάντας ψυ-
 χρὸς καὶ πεφυλαγμένος, ἕκαστος ὁμῶς προσέκλι-
 νεν ἐνώπιον θλίψεως, ἀτελῶς μὲν γνωριζομένης, ἀλλ'
 ἧτις βεβαίως ἦτο βαθυτάτη.

Κατόικουν τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Δομινίκου
 εὐρὺ μέγαρον τοῦ Μαυλλάν, ὅπερ ἐγένετο ταχέως
 τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν διασήμων ἀνδρῶν, πο-
 λιτικῶν, φιλολόγων καὶ σοφῶν. Ὁ Γάστων ἔκουε
 τὰς ὁμιλίαις, χωρὶς νὰ μετέχῃ αὐτῶν παρὰ κα-
 θῆσον ἠναγκάζετο πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ πλειστάκις,
 ἠσθάνθη, τὰς διαλέξεις ταύτας ἀκούων, ἀναζω-
 πυρούμενον ἐντὸς τοῦ τὸν σπινθηρα τῆς ἀτελῆς
 σθεσθείσης φιλοδοξίας. . .

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸν περιήγαγεν εἰς τοὺς χοροὺς,
 εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰ μουσεῖα, εἰς τὰς μουσικὰς
 συμφωνίας, ὅπως τὸν εἰσαγάγῃ πάλιν εἰς τὸν βίον
 τῶν πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντων πραγμάτων. Ἐ-
 φερε τὸν Γάστων εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ τὸν παρου-
 σίασεν εἰς τὸν Βασιλέα. Κάρολος ὁ Γ'. διεβεβαίωσε
 τὸν μαρκίωνα, ὅτι ἀσμένως θέλει ἀνταμειψεῖ ἐν τῷ
 υἱῷ τὰς ἀφαισιωμένας καὶ πραγματικὰς ἐκδουλεύ-
 σεῖς τοῦ πατρὸς.

Ὁ Γάστων ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον, ἔχων τὴν
 κεφαλὴν ἐξημμένην, τὴν φαντασίαν διακαῆ. Αἱ λέ-
 ξεις τοῦ βασιλέως τὸν ἐγοήτευσαν. Δὲν ἐκοιμήθη,
 καὶ τὴν ἐπαύριον ὅτε ὁ Κ. Μαυλλάν ὠδήγησεν αὐ-
 τὸν εἰς τοῦ ὑπουργοῦ, ἔβαινε μὲ βλέμμα ἐμφυχω-
 μένον, μὲ μέτωπον ὑπερήφανον.

Διατὶ, διελογίζετο, νὰ μὴν πασχίσῃ νὰ ἐπανα-
 κτήσῃ τὴν ὁποίαν τῷ προσέφερον ἀκόμη θέσιν;
 Ποῖον σκοπὸν ἄλλον εἶχε τοῦ λοιποῦ, ἢ τὴν εὐ-
 τυχίαν τοῦ πατρὸς του; ἢ μήπως διὰ τούτου κα-
 τεπάτει τὸ θρησκευμα τῶν ἀναμνήσεών του, τὴν
 αἰωνίαν θλίψιν του; Καὶ αὕτη ἡ Ἰωάννα, ἐκ τῶν
 οὐρανῶν δὲν θέλει ἐνθαρρῦνει εἰς τοῦτο τὸν ἀγα-
 πητόν της; καὶ ὁ Γάστων ἐπεχείρησε τῇ ἐργασίᾳ
 μετ' ἀναλλοιώτου ἐπιμονῆς. Ἐν τάχει διωρίσθη γε-
 νικὸς γραμματεὺς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξω-
 τερικῶν. Διὰ τῶν γνώσεών του, τῶν τρόπων του
 ἠδυνήθη ν' ἀνέλθῃ πανταχοῦ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει. . .
 Ἀλλ' ὁμῶς ἔφερε πάντοτε ἐπὶ τοῦ προσώπου του
 καὶ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ πένθος τῆς μὴ ὑπαρ-
 χούσης πλέον γυναικὸς, καὶ οὔτε αἱ ἀσχολίαι, οὔτε
 οἱ θρίαμβοι ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἐξαλείψωσι τῆς
 μνήμης του.

Ἀπαξ εἰσελθὼν εἰς τὰ πράγματα, ὁ Γάστων δὲν
 ἐσταμάτησε πλέον. Κάρολος ὁ Γ'. τὸν ὕψωσεν εἰς
 τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὀμοτίμου. Ἐν τῇ Βουλῇ, ἡ λέξις
 του ἦτο εὐγενῆς, ζωηρὰ, βραγδαία, καὶ εἶχε πολ-
 λὴν βαρύτητα εἰς τὴν πλάστιγγα τῶν ἡμερησίων

ἀπαράπτων. Εἰς τὰ συμβούλια τοῦ βασιλέως εἰσα-
γόμενος, ἐλάλει μετ' ἀνεξαρτησίας καὶ μετριοφρο-
σύνης, ἄνευ ψευδοῦς ἀλαζονείας ὡς ἄνευ κολακείας.
Τέλος, ἔλεγον ὅτι τὸ ὄνομά του ἐμελλε νὰ συμπε-
ριληφθῆ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Ἄλλ' αἱ ἐργασίαι αὐταὶ καὶ αἱ ἀγρυπνίαι ἐβλα-
ψαν τὴν υἱεὶν τοῦ Γάστωνος. Ὁ πατὴρ του παρε-
κίνησεν αὐτὸν νὰ υπάγῃσι, κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν
Βουλῶν, εἰς Ἀνζού. Ἐδῶ δὲ, ὁ Κ. Μαυλλάν ἠθέλη-
σεν, ὡς ἄλλοτε, νὰ ἐορτάσῃ λαμπρῶς τὴν ἐορτὴν
τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. Προσεκάλεσε τοὺς εὐγενεῖς
τοὺς διασημοτέρους ἄνδρας εἰς πάντα κλάδον. Ὁ
μαρκίων, ἀλαζῶν διὰ τὸν υἱὸν του, καὶ δοξολο-
γῶν τὸν Θεὸν ὅτι τὰς πολιὰς αὐτοῦ τρίχας ἐπέ-
τεψε διὰ τῆς δόξης, ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ εἰς πάντας
ὅτι ὁ υἱὸς του οὗτος, ἀπολωλὼς ἐπὶ στιγμὴν, ἔζη
ἀκόμη καὶ ἔζη ἄξιος τοῦ ὀνόματός του.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Γά-
στωνος πολλὰς ἀναμνήσεις. Ἐν τοιαύτῃ νυκτί, πρὸ
δεκαετίας, μόνος πλησίον τῆς Ἰωάννης, ἐδέχθη τὴν
ὑπόσχεσιν αὐτῆς καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐρωτός
της. Ἀνεπὸλοι τὰ συμβάντα, ὅσα ἀλληλοδιαδόχως
ἐν τῷ δικαστήματι τούτῳ συνέβησαν, καὶ βεβαρυ-
μένος ὑπὸ τῆς πολυώρου ἐκείνης ἐπισήμου συνα-
ναστροφῆς καὶ αἰσθανόμενος ἀνυπέβλητον ἀνάγκη
κιν μονώσεως καὶ ρεμβασμῶν, κατέβη εἰς τὸ δώ-
μα ν' ἀναπνεύσῃ τὸν δροσερὸν τοῦ κήπου ἄνεμον.

Ὡς πρὸ δέκα ἐτῶν, ἡ νύξ ἦτον εὐφρόσυνος, οἱ
ἀστέρες φωτοβόλοι, ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου εὐώδης.
Ὁ πύργος ἔλαμπεν ἐκ τῶν φώτων, ἡ μουσικὴ ἐ-
προκάλει πάντα εἰς τὸν χορὸν καὶ τὸν ἔρωτα. Ἄλλ'
ὁ ἔρωτος ἦτον ἐξωστραχισμένος ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ
Γάστωνος. Ὁ Κ. Μαυλλάν εἶδε τὸν υἱὸν του πλη-
σίον του. Ἐστηρίχθη εἰς τὴν βραχίονά του καὶ τὸν
εἴλκυσε πρὸς τὴν λίμνην. Ἐνθάρρυνθεὶς ἐκ τῶν ἀ-
ποτελεσμάτων, ὅσα ἐπέτυχεν, ὁ Κ. Μαυλλάν ἔτρε-
ψε τελευταίαν τινὰ καὶ προσφιλεῖ ἔλπίδα. Ἡθέλει
νὰ μὴ ἀπωλεσθῆ ἡ γενεὰ του, νὰ πείσῃ τὸν Γά-
στωνα εἰς τὸ νὰ γίνῃ σύζυγος. Τῷ προητοίμασε
λαμπρὸν συνοικέσιον, τὸ ὅποιον μάλιστα πολλὰκις
ἀνήγγειλον αἱ ἐφημερίδες. Ἄλλ' ὁ μαρκίων εἶχε
μάθει ἐκ πείρας, πόσον ἦτο δύσκολος ἡ πραγμα-
τοποίησις τοῦ σχεδίου του. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην,
ὁ Κ. Μαυλλάν, εἶδε μετὰ μέθης τινὸς τοὺς προσ-
φερθέντας εἰς τὸν υἱὸν του σεβασμοὺς καὶ ἀπεφάσισε
νὰ τὸν παρακινήσῃ μετὰ μείζονος ἐπιμονῆς.

— Γιέ μου, τῷ εἶπεν, ἀποκατέστησας τὸν πα-
τέρα σου τρισευδαίμονα! τὸ γῆρας του εἶναι ὑπε-
ρήφανον καὶ γλυκὺ! σ' εὐλογεῖ, καὶ ὁ Θεὸς σ' εὐ-
λογεῖ. Ἐπράξας πολὺ ὑπὲρ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ-
μως ὁ πατὴρ σου πρέπει νὰ σ' ἀπευθύνῃ μίαν ἀ-
κόμη τελευταίαν παρακλήσιν.

Ὁ μαρκίων καὶ ὁ Γάστων ἐκάθησαν πλησίον τῆς
λίμνης.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γάστων, εἶμαι ἕτοιμος
νὰ σὲ δώσω τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' ἐν θέλῃς νὰ με
ὀμιλήσῃς περὶ συνοικεσίου, ἄφες με, πάτερ μου,
σὲ καθίκετεύω, μὴ ἀπαιτήσῃς παρ' ἐμοῦ θυ-

σίαν, ἢν οὐδέποτε θέλω ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κάμω.

— Ἐννοῶ τὴν ἀπάντησίν σου, Γάστων, σὲ τιμᾶ.
Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ρίψῃς κάλυμμα ἐπὶ παρελ-
θόντος, ὅπερ δὲν εἶναι πλέον σὸν; ὁ Θεὸς αὐτὸς,
ὅστις σ' ἔδωκε τὴν ἰσχύν νὰ ὑποστηρίξῃς ἀξίως
τὸ ὄνομά σου, δὲν ἀπαιτεῖ ὥστε νὰ συμπληρώσῃς
τὸ ἔργον σου; Ἐὰν ἀκούσῃς τὴν δέησίν μου, τέ-
κνον μου, θέλω ἀποθάνει ἡσυχαιότερος, Γάστων,
θέλω ἀποθάνει εὐδαίμων.

Ὁ Μαυλλάν ἐπέμενε ἐπὶ πολὺ.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γάστων, ἐὰν πρέπει τοῦ-
το, θέλω ὑπακούσει. Πιστεύεις τώρα, πάτερ, ὅτι ὁ
υἱὸς σου σὲ ἀγαπᾷ! πιστεύεις ὅτι μετανοεῖ, διότι
μίαν ἡμέραν κατέβλησε τὴν καρδίαν σου!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ
ὄπισθεν αὐτῶν πύκνωμα ὁ Μαυλλάν καὶ ὁ Γάστων
ἀπέσυρον τοὺς κλάδους, ἐπλησίασαν. Γυνὴ ἔκειτο
ἐκτάδην καὶ ἀκίνητος κατὰ γῆς. Ὁ μαρκίων ἐκλινε
νὰ ἰδῆ.

— Ἡ Ἰωάννα! ἐκράυαγεν, πάλιν αὐτὴ ἡ γυνή,
πάντοτε αὐτὴ!

ΣΤ'.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Κ. Μαυλλάν ἐμελλε νὰ ρίφθῃ
εἰς τὴν θάλασσαν, ἤκουσεν αἰφνιδίως κραυγὰς κατὰ
τὴν παραλίαν, αἵτινες τὴν ἀνεχάϊτισαν. Ἐγνώρι-
σε τὴν φωνὴν τῆς Μάρθας. Ἀνακληθεῖσα αἴφνης εἰς
τὴν συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος, ἀπέβαλε
τὴν γενναϊότητά της. Ἀνίκητος τρόμος κατὰ τοῦ
θανάτου ἐκείνου, ὅστις ἐμελλε νὰ καταλάβῃ αὐτὴν
πλήρη ζωῆς, ἐκλόνησε τὴν ἀπόφασίν της. Ἡ θέα
τῶν τεταραγμένων κυμάτων, χαινόντων πρὸ
τῶν ποδῶν της, ἀπέσυρον αὐτὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐκ
τοῦ τρόμου ἡ ἔξαψις, ἥτις μέχρις ἐκείνου συνεί-
χεν αὐτὴν, ἐξηφανίσθη διὰ μιᾶς. Πρὸς τί νὰ κατα-
φύγῃ εἰς ἔγκλημα; εἶπε καθ' ἑαυτήν. Θέλει νὰ ἐ-
ξαλειφθῆ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Γάστωνος! Καὶ δὲν δύ-
ναται νὰ κατορθώσῃ τοῦτο δι' αἰωνίας ἀπουσίας
καὶ ἀφίνουσα τὸν σύζυγόν της νὰ φρονῆ αὐτὴν τε-
θνηκυῖαν;

Ἡ Ἰωάννα λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ δεχθῆ τὴν ζωὴν.
Ἐλθούσα πρὸς τὴν Μάρθαν, μετέβη εἰς Γενούαν
καὶ ἐκεῖθεν ἀπέπλευσεν ἀμέσως εἰς Γαλλίαν. Αὐτοῦ
κατέβη εἰς χωρίον τι καὶ ἐνοικίασεν οἰκίαν, ἥτις
τῇ ἐνεθύμιζε τὴν ὀνειδίαν. Ἐζήσε μακρὰς ἡμέρας
ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ, μετὰ τὰς ἀναμνήσεις της, καὶ ἀ-
ποφασισμένη σταθερῶς ποτὲ νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ τὴν
ὑπαρξίν της. Ἀπέθανε διὰ τὸν κόσμον, διὰ τὸ πα-
ρελθόν, ἀπέθανε πρὸ πάντων διὰ τὸν Γάστωνα.
Ἰπὸ τούτου καὶ μόνον τὸν ὄρον ἐδέχθη τὴν ζωὴν.
Τὴν ἀπελπισίαν της, τὰς ὀδύνας τῶν πρώτων ἡμε-
ρῶν διεδέχθη νάρκη τις καὶ ἀθυμία βαθυτάτη. Ἐπὶ
τέλους κατήντησε ν' ἀποκοιμηθῆ, ν' ἀπολιθωθῆ
ἐν τῷ ἄλγει της, νὰ πιστεύῃ καὶ ἡ ἰδίαν τὸν θά-
νατόν της, — συνείθισε τὸν τάφον της. Δὲν ἐλάλει,
δὲν παρεπονείτο ποτέ. Αἱ μεγάλαί θλίψεις, ὅταν
κλαίωσι, κλαίουσιν ἄπαξ, ἀλλὰ τὰ δάκρυά των εἶναι
ὡς θρόμβοι αἵματος, ἀληθῆ δάκρυα. Αἱ μικραὲ

θλίψεις φιλαυτίας ἀποτυχούσης, πείσματος μα-
ταιότητος ζηλοφθόνου, κλαίουσιν κατὰ θέλησιν, κα-
θεκάστην, εἰς πᾶσαν ἀφορμὴν, εἰς πᾶσαν ὥραν.
Τὰς θλίψεις ταύτας, ὁ Θεὸς καὶ ἡ φιλία δὲν τὰς πα-
ρηγοροῦσι, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῶν, ἄτινα δὲν ἐστά-
λαξαν ἐκ καρδίας, δὲν θέλουν συλλεγῆ καὶ ὑπο-
λογισθῆ ἐν ἡμέρᾳ παρηγορίας καὶ ἀμοιβῶν.

Διὰ τὴν Κ. Μαυλλάν, τὸ ποτήριον τῶν πικριῶν
ἦτο ἰσοχειλές, τὸ ἐπιε μέχρι πυθμένος. Δὲν ἦ-
σαν πλέον αἱ πυρετώδεις αὐπνίαι, ἡ ἀνέλπιστος
πάλη, αἱ μεγάλαί καὶ σκληραὶ μάχαι τοῦ ἔρω-
τος δὲν ἦσαν αἱ ὄνειροπολήσεις, τὰ μελαγχολικὰ
παράπονα, ἀλλ' ἀπόγνωσις διηνεκῆς, ἡ ἀτονία καὶ
ἡ ἀηδία πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐφαίνετο ἐνέργεια, ὁ θά-
νατος ἐν ἐνὶ εἰς τὴν στενὴν τοῦ μνήματος πε-
ριοχὴν. Τὰ ἔτη παρήρχοντο λευκαίνοντα τὴν κό-
μην της. Ἄλλὰ τί πρὸς αὐτὴν ἡ δύσκολος τέχνη
τοῦ γηραῶν;

Ἐκ βάθους τῆς ταλαιπωρίας της, ἡ Ἰωάννα, ἤρε
πρὸς τὸν ὕψιστον τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Τὸ ἐπαναλαμβάνο-
μενον, αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη καταφυγὴ τῶν μεγάλων
θλίψεων. Αἱ ὀδύνας αὐτῆς ἐπλησίασαν αὐτὴν ἐτι
πλέον πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς. Ἐπεσκέψατο τοὺς δυσ-
τυχεῖς καὶ πάντας εὐλόγουν αὐτὴν περίξ ὡς πρό-
νοιαν. Καὶ ὁ Θεὸς εἰς ἀμοιβὴν ἐνέπνευσεν αὐτῇ τὴν
ἰσχύν τοῦ νὰ δεχθῆ τὴν ζωὴν τὴν τεθλιμμένην καὶ
ξένην πάσης χαρᾶς. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἀνέγνω λό-
γον τοῦ Γάστωνος ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ὁμοτίμων. Ἡ
πρώτη ἐντύπωσις τῆς Κ. Μαυλλάν ἦτο σπαραξι-
κάρδιος. Ὁ Γάστων εὐρίσκειτο εἰς Παρισίους, τιμώ-
μενος, θαυμαζόμενος, εὐτυχῆς. Τὰ πάντα ἤδη ἐλη-
σμόνησεν. Διὰ τὸν ἀγαπήσαντα, ὑπάρχει θλίψις
σκληροτέρα ἴσως παρὰ τὸν χωρισμὸν, παρὰ τὴν
ἀποδημίαν. Εἶναι ἡ ταχέως ἀποκτωμένη βεβαιό-
της τοῦ ὅτι ἐλάχιστον μέρος ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν κα-
τέχουσιν τὰ προσφιλέστερα ὄντα. Χωριζόμεθα με-
καρδίαν ἐσπαραγμένην, ἄνευ ἐλπίδος, ἄθυμοι, καλοῦν-
τες τὸν θάνατον. Καὶ παρέρχονται αἱ ἡμέραι, καὶ ἡ
ζωὴ μᾶς προσμειδιᾶ, δὲν ἀποθνήσκωμεν. Παρέρχον-
ται ἄλλαι ἡμέραι, καὶ μειδιῶσι τὰ χεῖλη, ὡς πρότε-
ρον, τὸ πνεῦμα καθίσταται πάλιν εὐθυμον, ἡ καρ-
δίαν δύναται ἐκ νέου ν' ἀγαπήσῃ. Καὶ βραδύτερον,
ὅταν ἴδαμεν ὅτι οἱ ἀσθενεῖς τὸν χαρακτῆρα ἐλη-
σμόνησαν τάχιστα, ὅτι οἱ ἰσχυροὶ καὶ αὐτοὶ ἐπὶ
τέλους λησμονοῦσι, τότε μᾶς κυριεύει περιφρόνησις
κατὰ τῆς ἀθλίας ἡμῶν φύσεως, ἀποδιδομένη εἰς τὸ
σφαλερὸν αὐτῆς τὰ ἀνάνδρα παραπτώματά μας,
συγγορούμεν ἑαυτοὺς καὶ γινόμεθα συγκαταβάτι-
κοὶ πρὸς τὴν ἀχαριστίαν καὶ τὴν ἐπιορκίαν.

Ἡ Ἰωάννα ἐφυγαδεύθη, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν
Γάστωνα εὐτυχῆ, καὶ ἀντίφασις παράδοξος καὶ αἰ-
ωνίως ἡ αὐτὴ! δὲν δύναται νὰ προσοικειωθῆ τὴν
ιδεάν, ὅτι ἐπαναβλέπουσα αὐτὸν, θέλει τὸν εὖρει εὐ-
τυχῆ.

Ἄλλ' ἡ πρώτη αὕτη ἐντύπωσις δὲν διήρκεσε, καὶ
πάρκυστα σχεδὸν ἡ Κ. Μαυλλάν ἐδόξασε τὸν Θεόν,
ὅτι εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς της. Ἐκτοτε παρηκο-
λοῦθησε κατὰ βῆμα τὸν Γάστωνα εἰς τὸν ἀγῶνα

αὐτοῦ, καταβιβρώσκουσα μακρόθεν ἐκάστην λέξιν
του, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν ν' ἀναδείξῃ αὐτὸν νι-
κητὴν, εὐτυχῆς ὅτι ὑπηρετεῖ διὰ τοῦ μαρτυρίου
της τὰ ἱερὰ συμφέροντα, ἄτινα ὑπερασπίσθη ὁ πα-
τὴρ της. Ἄλλ' ὅμως, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, πολ-
λάκις λύπη τις κατένυγε τὴν καρδίαν τῆς Ἰωάννης,
καὶ εἰς τὰς νύκτας αὐτῆς ἔκραζε πρὸς τὸν Γάστω-
να, ἐρωτώσα αὐτὸν διατὶ τὴν ἐγκατέλιπεν, ἀλλ'
ἦσαν ταῦτα νέφη διαβατικά, σκεδαζόμενα ἅμα τῇ
ἐγέρσει. Εἶδε τὸν Γάστωνα ἀλληλοδιαδόχως με-
γαλυνόμενον, παρευρίσκετο νοερῶς εἰς τοὺς θριάμ-
βους του, ἐγνώρισε τὴν προσεχῆ ἀνάβασίν του εἰς
τὴν ὑπουργικὴν ἔδραν. Ὡ! διατὶ δὲν δύναται ν' ἀ-
ναχωρήσῃ, νὰ τὸν ἰδῆ ἐν τῷ κρυπτῷ, ν' ἀκού-
σῃ τῆς φωνῆς του, ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα, ὃν ἀνα-
πνέει καὶ αὐτός! Ἄλλ' ἂν ἐγνώριζετο! Ὄχι, οἱ τε-
θνεῶτες δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχονται τῶν τάφων
των. Ἐπειτα, ἦτο βεβαία, ὅτι ἀφοῦ τὸν ἐβλεπεν,
ἠδύνατο πλέον νὰ ζῆσῃ χωρὶς αὐτοῦ, νὰ ἐπαναλά-
βῃ τὴν ὁδὸν τῆς αἰωνίας μονώσεως; Ὄχι, χρεω-
στεῖ νὰ τελέσῃ δλόκληρον τὴν θυσίαν της. Θέ-
λει νὰ ζῆσῃ ἵνα ἡ μάρτυς τῶν θριάμβων του, ἵνα
συμπράξῃ αὐτῷ διὰ τῶν εὐχῶν της καὶ τῶν πα-
ρακλήσεων. Δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ.

Ἄλλ' ἐνῷ ὑποτεταγμένη εἰς τὸ πεπρωμένον της,
καταβιβρώσκει καθ' ἐκάστην τὰς σελίδας, ὅσαι περὶ
τοῦ Γάστωνος τῇ λέγουσιν, αἴφνης μανθάνει τὸν γά-
μον τοῦ Κ. Μαυλλάν. Τότε αἱ φρένες της ἐξί-
στανται. Νυμφεύεται! καὶ αὕτη, ἡ σύζυγός του,
ζῆ εἰσέτι! Εἶναι ἔγκλημα τοῦτο, ἀδύνατον νὰ γί-
νῃ. Διατάττει τῆς Μάρθας νὰ ἐτοιμασθῆ. Τί ὑ-
πάγει νὰ πράξῃ; τί βούλεται; κ' ἡ ἰδίαν τὸ ἀγνοεῖ.

Μετὰ πολλοὺς κόπους φθάνει εἰς Μαυλλάν.
Περιμένει εἰς τι χωρίον λαμβάνει πληροφορίας
περὶ τῆς διδομένης αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐ-
ορτῆς, καὶ δὲν ἐξέρχεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τοῦ
ξενοδοχείου εἰς ὃ κατέλυσε. Δὲν εἶναι πλέον περι-
καλλῆς, ἐὰν μὴ διὰ μόνης τῆς καλλονῆς τῆς θλίψεως.
Τὰ ὄμματά της εἶναι ἐσθεσμένα, τὸ σῶμά της
κυρτοῦται, αἱ τρίχες της ἐλευκάνθησαν φοβεῖται
μολαταῦτα μὴ ἀδιάκριτός τις περιέργεια κατορθώ-
σει νὰ τὴν μαντεύσῃ.

Ἄλλ' ὅτε ἡ νύξ ἐπῆλθε, κατευθύνεται μόνη πρὸς
τὸν κῆπον. Θέλει νὰ ἐπανίδῃ τὸν Γάστωνα, νὰ τὸν
ἐπανίδῃ τελευταίαν φορὰν καὶ ν' ἀποθάνῃ. Δὲν θέ-
λει ζῆσει πλειότερον χρόνον, διότι ὁ Γάστων νυμ-
φύεται. Δὲν πιστεύει ὅμως ἀκόμη τὴν εἶδησιν
ταύτην. Ἀδύνατον ὁ Γάστων νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά
του καὶ τὴν καρδίαν του εἰς ἄλλην.

Καθ' ὁδὸν, σταματᾷ πρὸ τῆς οἰκίας, ἢν κατώ-
κησεν ἄλλοτε, τὴν θεωρεῖ, οὐδὲν ἐν αὐτῇ μετεβλή-
θη. Ἐκεῖ ἔζησε κοράσιον, ἐκεῖ ἀπῆλθεν ἡ μήτηρ
της εἰς οὐρανούς, ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ πατὴρ της. Ὡ!
πόσον ἠθέλαν δοσολευθῆ νὰ τὴν γνωφίσωσιν, οἱ
μακαρίται οὗτοι φίλοι τῆς νηπιότητός της, ἐὰν
τὴν ἐπανεβλεπὸν τώρα! Πόσον δὲ πικρὰ ἤθε-
λον κλαῦσαι, εὐρίσκοντες αὐτὴν παρηκμακυῖαν
προῶτως, περίλυπον, καὶ εἰς τὴν βαθεῖαν ταύτην

αδυσσον των δεινων κατακρανησθεισαν! Εμβαί-
νει εις τον κηπον, πλησιάζει εις την λιμνην. Η
εορτή είναι λαμπρά ως την ημέραν, αν ενθυμείται,
το κύμα έμεινεν άτάραχον, ο ουρανός γλαυκός, ή
φύσις νέα. Μόνη αυτή εγήρασε, συνετρίβη, είναι
ετοιμοθάνατος.

Προχωρεί προς τον πύργον, εις μάτην ελπίζουσα
να ιδή τον Γάσωνα. Περιτρέχει τον κηπον όλον
και επιστρέφει παρά την λιμνην, κεκμηκυία εκ
του κόπου και των συγκινήσεων. Καθίζει επί τινος
εδωλίου, δεν έχει πλέον την δύναμιν, ούτε να σκε-
φθή, ούτε να υποπέρη. Θόρυβος φωνών πλησιάζων
εξάγει αυτήν του ληθάργου της. Αίρει μετά κόπου
την κεφαλήν. . . . Αναγνωρίζει τον Κ. Μαιλλάν
και τον υιόν του και κρύπτεται εις το φύλλωμα.
Ο Γάστων και ο μαρκίων έρχονται και καθίζουσιν
επί του εδωλίου, όπερ πρό ελίγου άφῆκεν αυτή.
Η Ιωάννα άκούει την φωνήν εκείνην την προσφι-
λή τείνει το ους. Ο Κ. Μαιλλάν όμιλεί περι συνοι-
κείου εις τον υιόν του. Άκούει τας παρακλήσεις
του μαρκίωτος, την άπάντησιν του Γάστωνος, την
αντίστασιν του, τας άμφιβολίας του. Δέεται παρά
Θεού γενναιότητα, και στηρίζεται μόλις κατά τινος
δένδρου. Άλλ' όταν ο Γάστων υποχωρεί εις τας επι-
μόνους παρακλήσεις του πατρός του, όταν υποσχε-
ται να τον υπακούση, να λάβη γυναίκα εάν είναι
ανάγκη, τότε πυκνόν κάλυμμα κατέρχεται εις τους
όφθαλμούς της Ιωάννης, άφίσει κραυγήν και πί-
πτει κατά γης. Δεν άπόλεσεν όμως πᾶσαν αίσθη-
σιν και διακρίνει τους λόγους του μαρκίωτος. « Πά-
λιν αυτή ή γυνή, πάντοτε αυτή. » Αί λέξεις αύται
αι μυσταί άπογνώσεως και επιτιμησεως, την θανα-
τόνουσι, λειποθυμεί.

Συνελθοῦσα εις έκαστην, ή Κ. Μαιλλάν εύρέθη
κατακεκλιμένη εις κοιτώνά τινα του πύργου βλέ-
ποντα προς την αύλην. . . Η Ιωάννα μένει πολ-
λήν ώραν χωρίς να επαναλάβη την παρουσίαν του
πνεύματός της. Το φῶς του λύχνου ρίπτει εις τον
κοιτώνά της λάμψιν άμυδράν. Αγωνίζεται ν' ανα-
καλέσει τας ένθυμήσεις της. Αί ιδέαι της είναι
άόριστοι, ή κατάληψις της συγκεχυμένη. Θεάματα
παράδοξα διέρχονται πρό των όφθαλμών της. Η μα-
κρονή άρμονία της μουσικής φθάνει εκ διαλειμμα-
των εις τας ακοάς της. Αίφνης έννοεί τὰ πάντα.
Το παρελθόν, το ένεστώσ, το μέλλον διαφωτίζον-
ται υπό άπαισιών λάμψεων. Ένόησεν, ένθυμείται.
Δεν είναι όνειρον ή έλευσις της εις Μαιλλάν, ή
διάβασις της διά του κήπου, ο προσεχής γάμος του
Γάστωνος, ή λειποθυμία της πλησίον της λι-
μνης. Η μουσική αυτή, ο θόρυβος είναι της εορ-
τής, ήτις διαρκεί τας λέξεις ταύτας, τας όποιας
αναγινώσκει γεγραμμένας επί του τοίχου πυρί-
νοις γραμμασι. « Πάλιν αυτή ή γυνή! πάντοτε ή
αυτή! « ο μαρκίων τας έιπε πρό μικρού.

Η Ιωάννα εγείρεται επί της κλίνης της, δεινόν
τι έχουσα εις τους όφθαλμούς, ιδρώς έρρεεν από
του προσώπου της, τὰ χείλη της έτρεμον. Επιθέ-
τει την χείρά της εις την άτακτον κόμην της, πι-

κρόν μειδιώσι τὰ χείλη της. Είναι παράφρων.
Όχιράς ο θάνατος, όρμα έξω της κλίνης, άνοίγει
το παράθυρον και υπάγει να ριφθῆ εις την τάφρον
του πύργου. Άλλά χείρ ρωμαλαία συνέχει αυτήν.

— Ιωάννα, λέγει αυτή σιγαλώς φωνή τις άχα-
πωμένη, διατί θέλεις ν' αποθάνης, αφού είμαι πλη-
σίον σου.

Η Κ. Μαιλλάν βλέπει κατ' αρχάς τον Γάσωνα
χωρίς να τον γνωρίση και είτα κραυγάζει.

— Σὺ, σὺ εἶδῶ, Γάστων! ὦ! συγγνώμην! εἶ-
μαι ο κακός δαίμων σου, είμαι καταραμένη! Πάλιν
αυτή ή γυνή, πάντοτε αυτή!

Ρίπτεται εις τας άγκάλας του Κ. Μαιλλάν, τον
θλίβει επί του στήθους της, καταφιλεί αυτόν.

Και ενώ ο Γάστων την βλέπει, βυθισμένος εις ά-
φρονον θεωρίαν, και μετά ανεκφράστου έλθους, αυτή,
ταχεία ως άστραπή, όρμα πρό το παράθυρον, και
δι' ένός άλματος μανιώδους ρίπτεται κάτω. Και
αφού προσέκρουσε δις εν τη πτώσει αυτής κατά
του τοίχου, πίπτει έντός της τάφρου, τεθραυσμέ-
νην έχουσα την κεφαλήν, συνετριμμένην και κα-
θημαγμένην το σώμα.

Άλλ' ο Θεός εύσπλαγχνίσθη το άτυχόν και πο-
λυπαθόν τοῦτο πλάσμα. Δεν συνεχώρησεν ώστε ή
ψυχή αυτή, πλέον δυστυχής ή ένοχος, να έλθῃ
πρός αυτόν φέρουσα εγκλήματος ρύπον. Η Ιωάννα
πίπτουσα, δεν έφρονεύθη. Μεταφεροείσα εις τον
κοιτώνά της διά κρυπτής τινος κλίμακος, ανέλαβε
τας φρένας της. Επρόφθασε να μετανοήση, εξηγο-
ρεύθη το άμάρτημά της, και έτυχεν άφέσεως.

Και ενώ εν τῷ πύργῳ, εκτός του μαρκίωτος και
τινων πιστών ύπηρετών, ουδεις εγνώριζε το συμ-
βαίνον την στιγμὴν εκείνην δράμα, ή Κ. Μαιλλάν
εξέπνευσε την αύγήν, έχουσα την χείρά της εις
την χείρα του Γάστωνος, γαληνιαία και δεομένη
του Θεού να παραλάβῃ αυτήν εν τῇ άτελευτήτῳ
εύσπλαγχνία του. Απέθανεν εν μέσω του θορύβου
και των χορῶν, οτινες δεν έπαυσαν εις την παστά-
δα του πύργου.

Διεφώτισε τέλος ή ημέρα, οι τελευταίοι ήχοι
της όρχήστρας εξέπνεον, οι προσκεκλημένοι άφι-
νον τον πύργον. Η εορτή έτελειόνα.

Η'.

Την 25 Αυγούστου 1834, εορτήν του άγίου Λου-
δοβίκου, ίερεύς εισήρχετο περί το έσπέρας εις τον
πύργον του Μαιλλάν. Ητο μόλις τεσσαρακοντού-
της, αν και εφαινετο ών τουλάχιστον πεντηκον-
τούτης. Το μέτωπόν του ήτο φαλακρόν και φέρον
βαθείας ρυτίδας, το πρόσωπόν του ώχροն και κε-
κοπιακώς. Ητον ο Γάστων.

Εις τον πύργον επεκρατεί πένθιμος σιωπή, ως
ει σιωπή του θανάτου. Ητο παρών τῶντι ο θά-
νατος. Ο μαρκίων Μαιλλάν εφαινετο μόνον την έ-
λευσιν του υιού του περιμένων να εκπνεύσῃ. Ο
Γάστων έλαβε την τελευταίαν πνοήν του πατρός
του, του έκλεισε τους όφθαλμούς, και διενυκτέ-

ρευσε γονυπετής και εν προσευχῇ, τον απέ-
θεσε ιδίαις χερσιν εις το νεκρικόν φέρετρον
αφού τον ησπάσθη εις το μέτωπον.

Ο μαρκίων ετάφη εις το παρεκκλήσιον του πύρ-
γου, εις την κηδείαν του συνέβρευσε πλήθος ά-
περον. Ο Γάστων άνέγνω την νεκρόσιμον άκο-
λουθίαν, έβρίφη πρώτος τον χοῦν, όστις άντήχη-
σεν υπόκωφος επί του φερέτρου, και ανατείνας τους
όφθαλμούς εις ουρανόν, είπεν εν τῇ καρδίᾳ αυτού.

— Ιωάννα, πάτερ μου, βλέπομεθα εν ουρανοῖς!

Την επιούσαν, του ήλιου ανατέλλοντος, έμα-
κρήθη από το Μαιλλάν, όλος ήδη αφιερωμένος εις
τὰ νέα καθήκοντα της ίερέας διακονίας του.

Συντριβεις εις τους έρωτας και τας φιλοδοξίας
του τας έχκοσμίους, κατέφυγεν εν Κυρίῳ. Αφού
πολλά υπέφερον αυτός, έγινεν ίερεύς να δύναται
να κομίξῃ παραγορίαν εις τους άλλους.

Υπό Εμμανουήλ De-Lerne.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΕΡΙΔΟΞΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΡΤΕΝΣΙΑ.

(Συνέχεια, ιδε φυλλάδιον 3.)

Σπαραξικάρδιος εν τούτοις επεφυλάττετο τῇ Ορ-
τενσία μετ' ου πολὺ θλίψις. Όταν ή τύχη κατατρέ-
ξῃ άπαξ τινά, άρέσκειται να επαναλαμβάνῃ τους
καταδιωγμούς της. Η μήτηρ αυτής έτελεύτησε
την 19 Μαΐου 1844. Η άπόλεια αυτή έστέρη-
σεν αυτήν του μόνου έτι μένοντος υποστη-
ρίγματος, και μόλα ταῦτα ίσως ή τεθραυσμένη
αυτής καρδιά ήν έτι εύτυχίας τινός επιδεκτική,
αν όλοι εκείνοι οι εις αυτήν όφείλοντες την ζωήν,
την ελευθερίαν των, περιωρίζοντο εις το να λη-
σμονήτωσι τοῦτο! άλλ' όμως αντι τούτου, οι
πλείστοι αυτών μετεβλήθησαν εις τόσους έχθρούς,
έχθρούς ρδιαλλάκτους, οτινες, όπως καταστρέ-
ψωσιν αυτήν, πρώτον μεν την καταγόρησαν ως
ίπλοστον, άκολούθως δε ως ένοχον. Ουδόλωσ όμως
ή τοιαύτη άχαριστία εψύχρανε τον προς το άγα-
θηργειν ζήλόν της, όσον περισσότερον άχαριστους
άπίντα, τοσοῦτον άπέιχε του να γεινη αυτή άχα-
ριστος. Φρονούσα ότι όφειλεν ευγνωμοσύνην εις
Λουδοβίκον τον ΙΗ'. καθ' όσον απέβλεπε συμβιβα-
σμόν τινά ευνοϊκόν διά τὰ τέκνα αυτής, επεσκέφθη
αυτόν επισήμως μετά το πένθος αυτής. Φιλοφρο-
νέστατα την εδέχθη ο βασιλεύς και ενόπιον των
κυριών της αύλης την επήνεσε και υποδοχήν μεν
άπλην ήδύνατο ίσως αύται να υπομείνωσιν, ου-
δόλωσ όμως ήδύνατο να συγχωρήσωσι τον έπαινον
εκεινον κατήγγειλον άρα την δουκισσαν του Σαιν-
λέου ως άτυργόν των δυστυχημάτων, τὰ ό-
ποια, βραδύτερον, ή από της γήσου Ελλάς επάνο-

δος του Ναπολέοντος επροξένησεν, ώσπερ ή βα-
διουργία εργάζεται θαύματα!

Την έσπέραν τῆς 19 μαρτίου 1845, κυρία τις
της βασιλίσσης επέστρεψεν εις τον οικον κατε-
σπευσμένως, και ενεχείρισεν εις την κυρίαν αυ-
τής γραμματίον τι επιστελλόμενον αυτή παρά του
Φουσιέ. Η βασιλίσσα άποσφραγίζει το μυστηριώ-
δες τοῦτο επιστόλιον και μετά φρίκης αναγινώ-
σκει, ότι, την πρώταν, αντιδημοκρατικοί τινες εις
επίπους εύζώνους της αυτοκρατορικής φρουράς
μεταμριεσθέντες, είχαν συλλάβει τον σκοπόν να δο-
λοφονήσουν τον Ναπολέοντα.

— Υψιστε Θεέ! είναι δυνατόν τοῦτο; άνερώ-
νησεν αυτη ως κεραυνόπληκτος. Άλλά πῶς να ει-
δοποιήσωμεν τον αυτοκράτορα; πῶς να ευρωμέν
τινα εις τοιοῦτον βαθμόν αφωσιωμένον. Διότι όστις
ήθελε συλληφθῆ φέρων επιστολήν τινα εις αυτόν,
άπόλλωλεν εκτός αν ο Βινκέντιος θελήσῃ να ρι-
ψοκινδυνεύσῃ. . .

Ην ήδη όψε της ώρας, και πολλές προσπα-
θείας κατέβαλον. να ευρωσι τον θαλαμηπόλον
τουτον της βασιλίσσης, όστις προθυμότατα ανε-
δέχθη την έντολήν ταύτην, μετά χαράς ρι-
ψοκινδυνεύων την ζωήν αυτού διά τον αυτοκράτο-
ρά του.

— Υπαγε, εντέλλεται αυτῷ ή Ορτενσία, εγχει-
ρίζουσα εις αυτόν την επιστολήν του Φουσιέ, λάβε
ένα των ίππων μου και μη χάνης καιρόν.

Και ανεχώρησε μεν οὔτος πάραυτα, άλλὰ
κρατηθείς υπό των στρατιωτών του δουκός του
Βερρόν, ήναγκάσθη ν' αναβάλῃ την πορείαν αυτού
μέχρι της πρώτας της επισύσης εις την Αύλην της
Γαλλίας άπήντησε τον Δεσάμπ, καταλυματίαν του
αυτοκρατορικού οικου, όστις τον επληροφόρησεν
ότι ήθελε φθάσει την Μεγαλειότητά του εις Εσ-
σώνην.

Πανταχόθεν συρρέουσιν του λαου και πλημ-
μυροῦντος την όδόν, ο Βινκέντιος άδυνατεί να εκ-
πληρώσῃ την έντολήν αυτού όσον ταχέως επεθύμει.
Τέλος διακρίνει μακρόθεν, διά νέφους κονιορτου,
άμαζάν τινα παραπεμπομένην υπό των Πολωνών
λογγιτών προχωρεί και βλέπει τον Ναπολέοντα!
συνοδευόμενον υπό του στρατάρχου Βερτράν και
του στρατηγού Δρουάτου. Ο Βινκέντιος εκπληροῖ
την άποστολήν του.

— Εκ μέρους τίνος έρχεσαι; ήρώτησε μετά ζωη-
ρότητος ο αυτοκράτορ.

— Εκ μέρους της Μεγαλειότητός της, της βα-
σιλίσσης της Ολλανδίας, άποκρίνεται ο Βινκέντιος
δάκρυα χύνων χαράς.

— Α! α! πῶς έχει ή δυστυχής αυτή Ορτεν-
σία, είναι καλά.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Καλά λοιπόν! άς ιδώμεν.

Κατά την ογδόην της έσπέρας ώραν, τῆς 28
Μαρτίου 1845, ή Ορτενσία παρεγένετο εις Τουί-
λερίας συνοδευομένη υπό της άνδραδέλφης αυτής
της βασιλίσσης Ιουλιέας (Ιωσήφ Βοναπάρτου). Ο Να-

πολέων ἔφθασε τὴν ἐνάτην. Αἱ δύο βασίλισσαι ἐπορεύθησαν πρὸς ἀπάντησίν του ἐν ταῖς μεγάλας αἰθούσαις, οὐχὶ χωρὶς πολλὰ καὶ νὰ διατρέξουν τὸν κίνδυνον τοῦ ν' ἀποπνιγθῶσιν ἐνεκα τοῦ πλήθους. Φθάσασα μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ βασίλισσα ἐβρίθη εἰς τὰ γόνατά του, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ προφέρῃ λέξιν. Ὁ Ναπολέων τὴν ἀνήγειρε φιλοφρόνως, τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ στοργῆς, καὶ τὴν ἠρώτησε ποῦ εὗρισκοντο τὰ τέκνα αὐτῆς.

— Εἰς ἀσφάλειαν, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ἐκείνη, πνιγομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Κυρία, ἐπανελάθεν ὁ Ναπολέων μετ' εἶδους τινὸς ψυχρότητος, καὶ τοι βαθέως ὁ ἴδιος συγκινημένος, ἐθέσατε τοὺς ἀνεψιούς μου εἰς θέσιν ἐπισφαλῆ μετὰ τῶν ἐχθρῶν μου. . . Ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ ὑμῶν Εὐγενίου πέποιθα φρονῶ ὅτι θὰ ἔλθῃ τοῦ ἔγγραφα ἀπὸ Λυόν.

Τὴν προηγηθεῖσαν τῆς ἐπανόδου τοῦ Ναπολέοντος νύκτα, οἱ Βουρβῶνοι ἔφυγον ἐσπευσμένως ἐκ Παρισίων. Ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεάνς, μήτηρ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, θράυσασα τὴν κνήμην τῆς ἡμέρας τινὰς πρότερον, δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκετο. Πάραυτα αὐτὴ ἐμήνυσεν εἰς τὴν ἡγεμονίδα, ὅτι βαθέως συνησθάνετο τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐπιστρέφει εἰς Τουίλερίας, μεσιτεύει ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίδος καὶ δὲν παραιτεῖ τὸν αὐτοκράτορα παρ' ἐπιτυχούσα ὑπὲρ τῆς δούκισσας τοῦ Ὀρλεάνς, τὴν ἄδειαν νὰ μείνῃ εἰς Παρισίους ἐφ' ὅσον χρόνον ἠθελε, βεβαία οὖσα, ὅτι ἠθελε τὴν μεταχειρισθῆ ὡς ἡρμοζεν εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς θέσιν. Παρομοίαι τις ἄδεια ἐχορηγήθη καὶ εἰς τὴν δούκισσαν Βουρβῶνιν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων ποτὲ δὲν ἄφινε τὰ πράγματα ἡμιτελῆ, ὥρισε, διὰ μὲν τὴν πρώτην, σύνταξιν ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, διὰ δὲ τὴν δευτέραν, χορηγίαν ἐκ διακοσίων χιλιάδων.

Ἡ νέα ἀγγελία τῆς ἐν Βατερλόφ καταστροφῆς εἶχε ἤδη φθάσει εἰς τὴν μητρόπολιν καὶ εἰσέτι ἠμφισβήτησαν ἐνταῦθα περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς· ἀλλ' ἐπανακάμψαντος εἰς Παρισίους τοῦ Ναπολέοντος, πᾶν προσωπεῖον κατέπεσε. Τῆ 25 Ἰουνίου 1815, ἡ Ὀρτενσία, νομίζουσα ὅτι εἶχε πλέον ἐκτελέσει μέχρι τέλους τὸ θλιβερὸν αὐτῆς καθήκον, ἐγκατέλιπε τὴν Μαλμαϊζὸν, τὴν ὁποίαν ἐπέπρωτο ποτὲ πλέον νὰ μὴν ἐπανίδῃ, ἀφοῦ ἐντεῦθεν ἀπεύθυνε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀποχαριετισμὸν ὅστις ὄφειλε νὰ ἦναι αἰώνιος, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δεχθῆ τὴν μόνην περουσίαν τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ διαθέσῃ, περιδέραιον 200,000 φράγκων ἐκτιμηθὲν, αὐτὸ ἐκείνο τοῦ ὁποίου ὁ Ναπολέων ἀπὸ τῆς εἰς Ἀγίαν Ἐλένην ἀφίξεως αὐτοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν φύλαξιν εἰς τὸν Κ. Λακάζ, φοβούμενος μὴ τοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ καὶ αὐτὸ, ὡς τοῦ εἶχον ἤδη ἀφαιρέσει τὰ χρήματα καὶ τὰ τιμαλφῆ αὐτοῦ πράγματα.

Ἐν τούτοις τα κατὰ τῆς δούκισσας τοῦ Σαινλέου μίση, δεδουμένον μέχρις ἐκείνου ἀπέπτυσαν ἤδη πάντα χαλινὸν καὶ ἠπέλουν νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς βίας. Μόλις ἐπανελθούσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ἔλαβεν αὐτὴ διαταγὴν τινὰ κτηνωδῶς συντεταγμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ Μούφλιγγ, διοικητοῦ τῶν Παρισίων, δι' ἧς ἐνετέλλετο εἰς αὐτὴν ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων μὲν ὥρων νὰ μὴ εὗρισκεται ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας, ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν νὰ ἐξέλθῃ τῶν Γαλλικῶν ὁρίων. Ἀπαραιτήτου, μετὰ τῶσαύτας συγκινήσεις, καταστάσεως εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς ἀνάγκης ἀναπαύσεως, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἐκεῖ ἀπεράσισε νὰ προσφύγῃ. Εἰς Διζὸν, κατάσκοποι ἀποσταλέντες, ἄγνωστον ὑπὸ τίνος, καὶ ἐνεδρεύοντες κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπεχείρισαν νὰ τὴν ἀρπάσωσιν ὅπως τὴν αἰχμαλωτίσωσιν. Εἰς Γενέβην, δὲν τῆ ἐπέτρεψαν οὔτε ἐν τῇ πόλει νὰ διαμείνῃ, οὔτε δι' αὐτῆς νὰ διέλθῃ. Ἀνεμνήσθη τότε τοῦ παρ' αὐτῆς εἰς Αἰζ ἰδρυθέντος νοσοκομείου· οἱ κάτοικοι αὐτοῦ δὲν τὴν εἶχον λησμονήσει· ἐκεῖ λοιπὸν περιέμενε τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν αἱ ξένοι δυνάμεις ἠθελον εὐαρεστηθῆ νὰ κάμωσι δι' αὐτὴν, ὅτε αἰφνης ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως συζύγου τῆς παρουσιάεσθαι ἐπιφέρων ἐντολὴν δι' ἧς διετάσσεται νὰ χωρισθῇ τοῦ πρωτοτόκου αὐτῆς· υἱοῦ. Ἐδέησε νὰ ὑπακούσῃ. Τέλος τῆ ἐχορηγήθη μετὰ πολλὰς προσπάθειας διαβατήριον δι' οὗ τῆ ἐπετρέπετο νὰ διέλθῃ διὰ τῆς Ἑλβετίας καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Κωνσταντίας λίμνης, ἐν ταπεινῶ τινι ἀναχωρητηρίῳ, καλουμένῳ Ἀρενμυβέργον.

Ἀλλ' ἤδη ἡ Ὀρτενσία εἶχε καταναλωθῆ ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀσθενείας, ἧτις ἐμελλε βαθμηδὸν νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν τάφον. Ὄταν τὰ συμβάντα τοῦ Στρασβούργου ἔλαβον χώραν, δὲν ἐπληροφορήθη αὐτὰ παρὰ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ. Μόλις ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς, Ναπολέων-Λουδοβίκος-Βοναπάρτης, σήμερον πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας, εἶχε κρατηθῆ, ἐβρίθη ἀγνωστος εἰς ἄμαζαν ταχυδρομικὴν καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ Βιτροῦ, παρὰ τῆ δούκισσας τῆς Ραγούσης, φίλης τῆς, ὅπως διὰ μέσου αὐτῆς ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πρίγκιπος, υἱοῦ αὐτῆς· ἀλλὰ μόλις ἐδήλωσε τὴν πρόθεσιν αὐτῆς, ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Εἰς μάτην ἡ κυρία Σαλβάγη δὲ Φαβορέλλ, ἧτις τὴν συνώδευεν, ἐξέθεσεν εἰς τὸν Κ. Μολέ, πρόεδρον τοῦ συμβουλίου, ὅτι ἡ θλίψις, ἡ ἀνησυχία καὶ οἱ μύχοι ὀδοιπορίας μετὰ τῶσαύτης ταχύτητος γενομένης εἶχον προξενήσει εἰς τὴν βασίλισσαν σφοδρὰν ἀσθενεῖαν ἀπαιτούσαν ἡμερῶν τινῶν τοῦλάχιστον ἀνάπαυσιν καὶ βοήθειαν ἄμεσον ἰατροῦ· ἄκαμπτοι ὑπῆρξαν, καὶ διετάξαν αὐτὴν νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀναχώρησίν τῆς. Τέλος, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἡ ἀσθένεια τῆς βασίλισσας ἔλαβε τοιοῦτον χαρακτῆρα σφοδρότητος, ὥστε ἀντέστη εἰς ὅλας τὰς βοηθείας τῆς τέχνης, καὶ τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1837, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ἀπλῆ πάντοτε διαμείνασα ἐν μέσῳ τῶν με-

γαλείων, πάντοτε γενναία ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐναντίας τῆς τύχης φορᾶς, πάντοτε ἀγαθὴ καὶ συμπαθητικὴ, ἡ Ὀρτενσία ἠδυνήθη νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεὸν δι' εὐτυχίαν ἐφήμερον, ἧς μόνον ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἐποιήσατο χρήσιν. Ἡ πατρὶς αὐτῆς μόνη ἐκίνησε διαρκῶς τὰς θλίψεις αὐτῆς, καὶ ἡ μόνη τῆς φιλοδοξία ὑπῆρξε πάντοτε ὅτι καὶ μετὰ θάνατον θέλει διατηρήσῃ τι καὶ στέμματος τιμωτέρον — φίλους.

(Ἐκ τοῦ Γαλ. Π. Γ.)

ἨΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ.

Α. Τὸ πρῶτον ἔργον.

Ἐν τῇ ἀρχῇ ἔτι τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὅταν, πρῶταν τινὰ, κατὰ τὴν ἔγερσιν, εὐρεθῆ τις ἀπέναντι οὗ χαίνοντος ἐλλείμματος τοῦ μηνιαίου τοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ τὸ βαλάντιόν του δὲν ἀφίνει πλέον τὸν γλυκὺν αὐτοῦ μεταλλικὸν ἦχον, καὶ ὁ σύρτης τοῦ γραφείου του δὲν περιέχει εἰμὴ ἐπιστολάς πατρικὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον παραινετικὰς, ποῦ ὁ τοιοῦτος ἔχει τὴν κεφαλὴν κλίνει; Ἦ ὅσοι πρωτόπειροι πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ἀσώτου υἱοῦ δὲν μετανοοῦν τότε διὰ τὰ πλάσματα τῶν χιμαιρῶν, αἵτινες, πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ πένητος, ἐμφανίζονται ὑπὸ τὴν μορφήν κυανοῦ προστατευτικοῦ στρουθίου, ὑπὸ τὸ σχῆμα ἄνθους κυνοσθατίου, οὗ ὁ κάληξ μεταμορφοῦται εἰς κέρας τῆς Ἀμαλθείας!

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁμοῦ, ἡ Πρόνοια ἐξεθρόνισε τὰς Μοίρας, τὰ Τελώνια· εἰς ἑαυτὴν περιποιήσατο τὸ μονοπώλιον τῶν γοητειῶν· καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπικαλωμεθα ἐν ὥρᾳ θλίψεως καὶ ἀνεχθείας.

Εἰς τὸν ὄνειροπολοῦντα πρῶτον τι δάνειον πρωτόπειρον, παρουσιάζεται αὐτῇ ὑπὸ τὴν ἐπιμήκη φύλλου χαρτοσήμου μορφήν, ἢ ὑπὸ τοὺς ἔτι ὑλικωτέρους χαρακτῆρας γόητος, ὃν οἱ εἰσαγγελεῖς ἰσχυρογνώμωνως ἀποκαλοῦσι διὰ τοῦ ὀνόματος τοκογλύφου· καὶ ὁ ἄρχων οὗτος κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα συναξάριον, λέξις μυστηριώδης, ἰσχυρωτέρα πάντων τῶν καθβαλιστικῶν ὄρων, γονιμωτέρα ὕλων τῶν χημικῶν ἐργασίων.

— Νεανίσκε, λέγει ὁ γόης, τί σοῦ χρειάζονται;

— Ἀργύρια.

— Θὰ σοῦ δώσω χρυσίον, φθάνει μόνον νὰ μοῦ πληρώσῃς τὴν καταλλαγὴν (κάμπιο.)

— Πληρώνω ὅ,τι θέλεις. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Ἄ! μικρὰ πράγματα... νὰ πάρῃς τὸ κον- (Φυλλάδιον 4 τόμ. ΣΤ').

δουλάκι σου καὶ νὰ γράψῃς μίαν λέξιν... μίαν μόνην λέξιν.

— Δέχομαι!

— Νὰ ἴσα ἴσα καὶ ἡ λέξις τὴν ὁποίαν σοῦ ζητῶ. Ἄγαπῶ τὴν τάξιν, νεανίσκε... πρόκειται νὰ βάλῃς ἐδῶ εἰς τὸ πλάγι τὸν τύπον... τίποτε ἄλλο...

— Τώρα, λέγει ὁ πλάνος, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὀνομαζόμεθα κεφαλαιοῦχοι ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ βάλω τὴν γραφὴν μου νὰ κάμῃ συντροφίαν τῆς ἐδικῆς σου.

Καὶ προστίθησι τοὺς βαρβάρους ἐκείνους τύπους, τοὺς ὁποίους μόνον οἱ Σαμπολιῶνοι τοῦ συναλλάγματος δύνανται νὰ ἐξηγήσουν.

Πληρώσετε, με τὸν νόμιμον τόκον, καὶ εἰς τὴν διαίτησίν μου, τὸ ποσὸν τῶν... τὰς ὁποίας ἐλάβετε, ὁ δοῦλός σας.

— Τί εὐγένεια! λέγει ὁ νεανίσκος.

Καὶ τείνει τὸν πῖλόν του, καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα χύνονται εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ μετάλλου τὸ ὁποῖον ὀλισθαίνει ἐκ τῆς μηχανῆς τοῦ νομισματοκοπείου.

— Νεανίσκε, λέγει ὁ δανειστής, ἐντὸς ἐννεμήκοντα ἡμερῶν θὰ με μεταϊδῆς· καὶ, ἂν δὲν τιμήσῃς τὸ ἔγγραφον τῆς ἐξοφλήσεως, θὰ μοῦ δώσῃς τὸ δικαίωμα νὰ σὲ βάλω εἰς τὸ κλουβί.

— Ἐνοεῖται.

— Ὑγίαινε λοιπὸν, νεανίσκε· ὅταν λάβῃς ἀνάγκην χρημάτων,

Προσκάλεσέ με καὶ θὰ ἴθῳ...

καθὼς λέγει τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ψάλλει ἡ κόρη μου εἰς τὸ κύμβαλον τὸ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἐράρδου, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ πωλήσω ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅταν θελήσῃς.

— Καὶ διατὶ τάχα ὄχι τώρα ἀμέσως;

— Νεανίσκε, πολὺ τρέχομεν εἰς τὰς προτάσεις· στάσου πρῶτον νὰ πληρώσωμεν τὸ πρῶτον χρέος καὶ ἔπειτα ἡ πίστις σου θὰ ἦναι πλέον ἀπειρίοριστος.

Μόλις ὁ δανειστής ἐξέρχεται, καὶ ἰδοὺ ὁ καλὸς μας ὀφειλέτης περιπίπτει εἰς ἔκστασιν ἀπέναντι τῶν κεφαλαίων του· νομίζει ὅτι εἶναι ὄνειρον ὁ αἰφνίδιος οὗτος πλοῦτος· τὸν ψηλαφεῖ, τὸν κωδωνίζει, τὸν ἀνακυλίει, τὸν κερματίζει ἀκολούθως, τὸν κλασματίζει, τὸν διαιρεῖ· χρυσίον εἰς τοὺς σύρτας του, χρυσίον εἰς τὰ θυλάκιά του ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων· χρυσίον εἰς τὸ βαλάντιόν του, καὶ, διὰ προνοητικῆς ἰδέας, νομίσματά τινὰ ρίπτονται τυχαίως, καὶ χωρὶς νὰ μετρηθῶσιν, εἰς τὴν τέφραν τῆς ἐστίας.

Ἐλεύσεται ἡμᾶρ καθ' ὃ ὁ ἀναλωτὴς θὰ λάβῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὰ ἀνεύρῃ· θὰ διέλθῃ τὴν ὥραν του εἰς τὴν ζήτησιν αὐτῶν, θὰ αἰσθανθῇ ἐλπίδα τινὰ, ἔπειτα χαρὰν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν αὐτῶν, ὅτι ἀπολωλότα ἦν καὶ εὐρέθησαν.

Ὄταν δὲ τῆς ὀφειλῆς ὁ Πακτωλὸς διέλθῃ διὰ τῶν διαφόρων ἐγετῶν οὗς ὁ νέος ἡμῶν διήνοιξεν

εις αὐτὴν, οὐκ ἄνευ εὐγνωμοσύνης ἀναμνησκέ-
ται τῆς μαγείας τῆς λέξεως—*Λέγομαι.*

Ἔννοσι πᾶν ὅτι ὁ λακωνικὸς οὗτος τύπος δίδω-
σι πειρητικὸν εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀν-
θρώπου γένους.

Μεγάλη ἰδέα ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ ἐκνομισμά-
τεις, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, καὶ
ἡ κινήτοποίησις τῶν μελῶν αὐτοῦ. Διότι ἔκτοτε,
ὅστις ἔχει σῶμα εἰς τὸ ὑποθηκεῖσαι αὐτὸ, εἶναι τὸ
αὐτὸ ὡσαυτὸ ἔχει ὄγκον ἀκατεργάστου χρυσοῦ καὶ
τὸν θέτει εἰς χωνευτήριον.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορίας ἄξιόι εἰσιν οἱ μαυροὶ μὴ θέ-
λοντες νὰ μείνωσι ἀντικείμενον ἐμπορίας! Ἀλλὰ
τοῦτο προέρχεται βεβαίως ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔννοοῦν,
οἱ ἄφρονες! καλῶς τὸ ζήτημα.

Δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην κληρονομίαν νὰ δώσω
πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὸν δανειστὴν μου, δὲν ἔχω μι-
σθὸν ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ δίδω εἰς αὐτὸν μέρος πρὸς
ἐξόφλησιν, δὲν ἔχω οὔτε σπιθαμὴν γῆς νὰ ὑποθη-
κεύσω, δὲν ἔχω ἐν ἐνὶ λόγῳ μοῖραν εἰς τὸν ἥλιον,
καὶ ζητῶ χρήματα!

— Βάλε ἐνέχυρον, μοῦ ἀποκρίνονται, τὸ σῶμά
σου, καὶ ἔχεις χρήματα. Καὶ ἐγὼ ἀπαντῶ — Δέ-
χομαι! καὶ ὑπογράφω... Καὶ ἰδοὺ τὰ ἀγαθὰ
ὅλα τῆς γῆς, καὶ ἰδοὺ ὅλα τῆς ζωῆς αἱ χαρὰί πί-
πτουν ἐπ' ἐμὲ ὡς βραχθαῖα βροχῆ. ὦ! ποῦ νὰ ζή-
σῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν σωμάτων ἢ ἐμπορία!...
ὦ! ποῦ νὰ ζήσουν οἰνομοθέται οἱ ὅποιοι ἐπενόη-
σαν τὰς συναλλαγματικὰς! διότι αὐτοὶ ἔφερον
τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὴν στάθμην τοῦ φυσικοῦ δι-
καίου, αὐτοὶ εὗρον τὴν λύσιν τοῦ περιφήμου προ-
βλήματος τῆς ἀπολύτου ἰσότητος.

Πολλοὶ ἀπεφάνθησαν κατὰ τῆς τάξεως ταύτης
τῶν πραγμάτων. Παραλογισμός! Ἡ ἀντιπολίτευ-
σις αὐτῆ ἔχει ὡς κέντρον τὸν Σατανᾶν, πρὸς τὸν
ὅποιον ἀμιλλᾶται ὁ δανειστής. Ὁ διάβολος φοβεῖ-
ται διὰ τὴν ἐμπορίαν μου, διότι ἀφοῦ πλέον δύνα-
σαι νὰ πωλήσῃς τὸ σῶμά σου, σπανιώτερον θὰ λαμ-
βάνῃς ἀφορμὴν νὰ πωλῆς εἰς αὐτὸν τὴν ψυχὴν σου.

Καὶ ὁ νεανίας μας, ὅστις ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν
αὐτοῦ ἐνενήκοντα ὅλας χαρμωσοῦς νύκτας νὰ
διέλθῃ μέχρις οὗ φθάσῃ ἢ λήξῃ τῆς προθεσμίας,
ἀφίνει φωνὴν χαρᾶς, καὶ, τὴν ἀγαπητὴν αὐτῷ τοῦ
ἐμπορικοῦ συναλλάγματος τυπικὴν λέξιν ὑπαινιτ-
τόμενος, τὴν συνθηματικὴν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνων
κραυγὴν, ἀποκρίνεται πρὸς ὅλας τὰς ἠδονὰς τῆς
ζωῆς, πρὸς ὅλας τὰς προσκλήσεις, τὰς διακινε-
σεις, τὰ ὄργια...

— *Λέγομαι!*...

Β'. Τὸ νὰ κατορθώσῃ τις νὰ πληρωθῇ.

Τὸ νὰ πληρωθῇ τις παρὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ παί-
ζων τὸ μονὸν ζυγὸν, ἐπιχειρῶν δηλαδὴ τὰς κινδυνώ-
δεις τῆς οἰκονομίας τύχας, προσκαλῶν εἰς συμμαχίαν
τῆς ἐμπορικῆς θέμιδος τὰς ὀπλοθήκας, εἶναι τὸ ἀλ-
φάβητον τῆς πραγματικῆς πληρωμῆς, εἶναι ὁ κοινὸς
ἄρμος εἰς τὸν ὀφρὸν δανειστής σπανίως ῥιψοκιν-
δυνεύει ἤξευρεῖ τι θέλουν νὰ εἰποῦν ἔξοδα ὀδοποιρίας.

Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐπιτύχῃ ἐξόφλησιν διὰ τῆς ἰσχύος
τῆς πειθοῦς, χωρὶς τῆς συνδρομῆς τοῦ δικαστικοῦ
κλητῆρος, χωρὶς νὰ διαδραματίσῃ προσωπικὴν κρι-
τησίαν, χωρὶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς ἐρεῦνας τοῦ
δικαστηρίου, εἶναι νίκη οὐχὶ τῶν συνήθων, νίκη
τὴν ὁποίαν μόνον εἰς τὸν ἐκλεκτὸν δανειστὴν δέ-
δοται νὰ κερδαίνῃ.

Οἱ ὀφειλέται ὁμοιάζουν τοὺς ἀσθενεῖς· πρέπει
νὰ τοὺς μεταχειρίζεται τις κατὰ τὴν κρίσιν τῶν
καὶ ἰδοὺ πᾶν τὸ μυστήριον τῆς θεραπείας καὶ τῆς
ἐξοφλήσεως.

Ἰπάρχουν δανεισταὶ τόσοι ἐσφραγμένα φρονούν-
τες, ὥστε νὰ διαφιλονεικοῦν εἰς τὸν ὀφειλέτην τὸ
δικαίωμα τοῦ νὰ πῆ καμπανίτην οἶνον ἢ νὰ κερ-
δοθῇ εἰς θρονίον ἐν τῷ θεάτρῳ, διὰ τὸν λόγον ὅτι
τὸ ἀργύριον δι' οὗ πληροῖται τὸ εἰσητήριο ἢ τὸ
ποτήριο τοῦ οἴνου ἠδύνατο κάλλιον νὰ δοθῇ εἰς
λογαριασμόν.

Διότι εἶναι ἀπαιτήσις παράλογος βέβαια τὸ νὰ
θέλῃς νὰ στερήσῃς ἠδονῆς ἄνθρωπον, ὅστις ἴσα
ἴσα ἐδανείσθη διὰ ν' αὐξήσῃ τὸν κύκλον τῶν χα-
ροκοπιῶν εἰς τὰς ὁποίας ἀκορέστως σπεύδει νὰ
βυθισθῇ.

Ἄν βασανίσῃς τὴν χαροκόπον ζώην του, προσφι-
λεστέρα γίνεται εἰς αὐτὸν, καὶ, καθ' ἣν στιγμὴν
αὐτὸς θὰ παραιτηθῇ αὐτὴν, σὺ θὰ ὀπισθοδρομή-
σῃς πρὸς τοῦτο δὲ ἔχω συναδὸν καὶ τὴν κυρίαν
Duche λέγουσαν ἐν τινὶ αὐτῆς ἄσματι.

Ὡς ὁ ἔρος τὸν ὁποῖον θέλει τις νὰ κατασβύσῃ,
καὶ ἡ κλίσις τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ,

Ἄν ἀντίστασιν εὐρίσκη, τόσῳ γίνεται σκληρά.
Ὁ δανειστὴς λοιπὸν χαροκόπου, οὐδὲν καλλίτερον
δύναται νὰ πράξῃ παρὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζῇ κατ' ἀ-
ρέσκειαν, παραφυλάττων τινὰ τῶν ἀπὸ τῆς τρα-
πέζης ἐγέρσεων ἐκείνων, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ βέπει πρὸς
τὴν γενναϊότητα, καθ' ἃς τὸ ἀργύριον *γαργαλεῖ* τὸν
ἄσωτον, καθ' ἃς δοκιμάζει τὴν ἀνάγκην νὰ βίβῃ
τὸ μεταλλικὸν αὐτοῦ φορτίον πρὸς ὄφελος τοῦ
πρώτου ἐλθόντος... τότε, λέγομεν, κύριε δανει-
στᾶ, παρουσιάσου ἐπιτηδεῖως, σχεδὸν ὡς ἄγνωστος,
ὡσαυτὸ ἢ συνάντησις αὐτῆ ἦν ὅλας τυχαία, καὶ θὰ
λάβῃς πάραυτα τὰ χρήματά σου ἢ μέρος αὐτῶν,
διαβεβαιώνων ὅτι δὲν ἤρχεσο δι' αὐτὸ καὶ ἄπαξ
πληρωθεὶς θὰ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ εἰπῇς:

— Κύριε δὲν ἦτο δὰ τόση βία φράσις στερεό-
τυπος πάντων τῶν βιαιοτάτων δανειστῶν.

Ὁ θορυβοποιὸς δανειστῆς, ἀπ' ἐναντίας ζῇ εἰς
κόσμον ἰδεῶν συχνάκις ὀλέθριον εἰς αὐτόν. Τὸ ἐ-
πίμονον αὐτοῦ ἀναθοκατέβασμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
ὀφειλέτου οὐδὲν ἀποτέλεσμα φέρει, ὅταν ἔχῃ νὰ
κάμῃ μετ' ὀφειλέτην ἐγκρατῆ τῆς λογικῆς καὶ τῶν
ἐνθυμημάτων τῆς, ἐπιστηρίζοντα τὴν ἄρνησιν αὐ-
τοῦ οὕτω.

— Δὲν δύναμαι, φίλτατέ μου κύριε, νὰ σὲ πλη-
ρώσω χωρὶς νὰ περιπέσω εἰς τὸ τριπλοῦν ἀμάρ-
τημα τῆς ἀδικίας, τῆς ἀνανδρίας καὶ τῆς ἀνοησίας.

« Καὶ ἀδικίας μὲν, διότι θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι δὲν
δίδω εἰς τοὺς ὑπομονητικὸς δανειστάς.

« Ἀνανδρίας δὲ, διότι θὰ νομίσουν ὅτι ἐπλή-
ρωσα ἐκ φόβου.

« Ἀνοησίας τέλος, διότι αὐριον ὄλοι θὰ οἰκειο-
ποιηθῶν τὸ δικαίωμα νὰ βουλήσουν τὸ σπῆτι μου
μετὰ τὰ σύρτα φέρτα των.

Ἄρα *λοιπὸν!*... ὁ δανειστὴς ἀπέρχεται κατὰ
τὸ μάλλον ἢ ἥττον πεπεισμένος ὑπὸ τῆς ἄντως
λογικῆς ἀλληλουχίας τοῦ σωρείτου τούτου.

Ἄν δὲ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν παράξῃ τὸ πο-
θούμενον ἀποτέλεσμα, ἡ γειννιάζουσα φρουρὰ ὑπι-
στηρίζει τὴν ἀπόδειξιν, καὶ δι' ἀντιστρόφου τοῦ
κειμένου τῶν νόμων ἐφαρμογῆς, ὁ ὀφειλέτης ἐμ-
ειβάλλει εἰς τὸ φρέσκον τὸν **K.** δανειστὴν, καὶ, τὸ
ἐσπέρας, ἡ οἰκογένεια τοῦ δεσμώτου πίπτει εἰς
τοὺς πόδας τοῦ δανειστοῦ, ὅστις προστίθησιν ἐν
ὕστερογράφῳ εἰς τὴν ἀναφορὰν του πρὸς τὸν διευ-
θυντὴν τῆς Ἀστυνομίας αἴτησιν χάριτος, ὅπως ὁ
θορυβοποιὸς δανειστῆς μὴ διέλθῃ τὴν νύκτα του
εἰς τὰ πέλτα τοῦ δεσμοτηρίου.

Δὲν δυνάμεθα ὅμως ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἐνίοτε καὶ
ὁ θορυβοποιὸς δανειστῆς κερδίζει τὴν νίκην, καὶ
ἰδοὺ παραδειγμα.

Ἡμέραν τινὰ Γερμανὸς τις ῥάπτης καταλαμβάνει
τινὰ τῶν ὀφειλετῶν του, προγευόμενον εἰς τὸ *Ξενο-
δοχεῖον τῆς Ἀγγλίας* ἰδοὺ λοιπὸν εἰσέρχεται καὶ
αὐτὸς, καθίζει εἰς παρακειμένην τινὰ τράπεζαν, καὶ,
ἀφοῦ πολλάκις προσήλωσεν αὐστηρὸν ἐπὶ τοῦ πελά-
του τοῦ βλέμμα,

— Κύριε, τοῦ λέγει, ὄνταν γκρέωσαι κáινεις
εἰς τὸν ῥάμπτην γτου μπλήρνοι.

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον.

« Ὅταν χρεωστῆς εἰς τὸν ῥάπτην σου πρέπει νὰ
τὸν πληρώσῃς »

Ὁ ὀφειλέτης ἐθεώρησεν ὀρθότερον νὰ δώσῃ τό-
πον τῆ ὀργῆς, καὶ δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα.

Ὁ ῥάπτης ἐπαναλαμβάνει τὴν προσφιλεῖ φράσιν
τοῦ ὑψόνων εἰς ἐκάστην ἐπανάληψιν τὸν τόνον τῆς
φωνῆς.

Εἰς τὴν πέμπτην ῥητορικωτάτην ὄντως τοῦ δα-
νειστοῦ ἀποστροφῆν, ὁμοιοπαθῆς τις τῷ δανειστῇ
ἡμῶν, ἥττον δ' αὐτοῦ ὑπομονητικὸς, ἐγείρεται, προ-
χωρεῖ πρὸς τὸν Γερμανὸν καὶ, μιμούμενος τὴν προ-
φορὰν αὐτοῦ,

— Μπόσα, τοῦ λέγει, σοῦ γκριουστᾶ, φίλε μου;

— Ντύο κιλιάντες ντράχμας.

— Πάρ ταις, λέγει ὁ καλὸς κἀγαθὸς οὗτος
ἀνὴρ, ἀνοίγων τὸ χαρτοφυλάκιόν του, καὶ ἄφησε
τὸν κύριον νὰ προγευματίσῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν του.
Ὁ ὀφειλέτης, ἐν τούτοις, εἶχεν ἐγερθῆ, θέλων
νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προσφορὰν.

— Κύριε, λέγει ὁ ὑποχρεωτικὸς τοῦ ξενοδοχείου
φοιτητῆς, οὐτ' εὐχαρίστησιν κἀν δὲν μοῦ ὀφείλεις
δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ πόσον βδελύττομαι τὴν
κατηραμένην αὐτὴν γερμανικὴν προσφορὰν μοῦ
ἐρεθίζει τὰ νεῦρα σάν διάβολος, καὶ θεωρῶ ὡς
εὐτυχίαν μου, ὅτι ἀπηλλάχθην αὐτῆς μετὰ τόσῳ
μηδαμινὸν πρᾶγμα.

Δὲν συμπεραίνομεν δὲ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ-

των ὅτι ὁ δανειστῆς πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ περι-
στάσεις τοιαύτας· οὐδὲ προτείνομεν αὐτὰς ὡς
τελεσφόρον ἐξοφλήσεως μέσον. Ὁ τὴν ὁδὸν ταύτην
ἐπιχειρῶν ν' ἀκολουθήσῃ δανειστῆς, πολλὰ ὑπο-
δημάτων ζεύγη θὰ φεῖρῃ ἴσως, ἕως οὗ εὔρη τόσον
ἐκφραστικὴν κατὰ τῆς τευτονικῆς προφορᾶς ἀν-
τιπάθειαν.

Ἄλλ' ἀποφαινόμεθα ὅτι ὁ ἀξίων νὰ πληρωθῇ τὰ
χρήματά του δανειστῆς, πρέπει νὰ ἔχῃ πόδας
ἐλάφου, ὀφθαλμὸν μυίας, ἀκοὴν κυπρίνου μήπω
τηγανισθέντος... Ἄν δὲ δὲν ἦνε φρενολόγος, δὲν
δύναται δηλαδὴ νὰ εἰπῇ — ὁ ἄνθρωπος οὗτος φρε-
νεῖ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, — πρέπει νὰ ἦναι τοῦλάχιστον
φυσιολογολόγος, νὰ δύναται, μετὰ ἄλλους λόγους,
νὰ εἰπῇ βλέπων πρᾶσωπόν τι:

— Ἰδοὺ κεφαλὴ ἀνήκουσα εἰς ἄνθρωπον πηγαί-
νοντα εἰς ζήτησιν κεφαλαίων...

Καὶ τότε πλέον ἀπαιτοῦνται πόδες, πόδες
ταχεῖς, ἀκάματοι, διὰ ν' ἀκολουθῆς τὸν ὀφειλέτην
καὶ ἀφοῦ ἄπαξ τὸν καταλάβῃς εἰς τὸ πρόθυρον
πύλης τοκιστοῦ ἢ γλώσσα τότε πλέον ἐκτελεῖ
τὰ λοιπά.

Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τοῦ ὅτι ὁ προσέχων τοῖς ὡσὶ
δανειστῆς ἐπιτυχᾶνει πολλάκις ὀφέλη ἀνέλπιστα,
ἔστω τὸ ἐξῆς παραδειγμα.

Τῇ ἐπαύριον τῆς λήξεως συναλλάγματός τινος
400 δραχμῶν, τὸ ὅποιον ἐλησμόνησεν ἀναμφιβόλως
νὰ ἐξοφλήσῃ, ὁ νέος... υἱὸς γερουσιαστοῦ, εἶχε
προσκαλέσει φίλους τοῦ τινος εἰς πρόγευμα εἰς τὸ
Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀρατολῆς.

Μετὰ τὸ πιεῖν αὐτοὺς, ὁ **K.** υἱὸς τοῦ γερουσιαστοῦ
ὑπανοίγει τὴν θύραν, ζητεῖ λιγυρὰ τῆ φωνῆ παι-
γνιόχαρτα, καὶ ῥίπτει μετὰ πατάγου εἰκοσιν ἐπὶ
τῆς τραπέζης εἰκοσάδραχμα, ἔστω καὶ λίρας.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμφιτρίωνος διαπερᾶ εἰς προσεχῆ
τινα αἰθουσαν ἐν ἧ ὁ τραπεζίτης **M.**... γεύεται
μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἀκούει τὸν ἤχον τοῦ
χρυσίου, ἀναγνωρίζει τὸν συμποσιάρχην.

Ἡ τύχη τὸ φέρει ὥστε ὁ τραπεζίτης **M.**... νὰ
ἦναι ὁ κομιστῆς τοῦ μὴ ἐξοφληθέντος γραμματίου
τῆς προτεραίας· καὶ τὸ φέρει ὁ διάβολος ὥστε νὰ
κρατῇ ἐπάνω του τὸ γραμματίον αὐτό. Ἐμπνευσίς
τις λοιπὸν τοῦ ἔρχεται· ἐγείρεται τῆς τραπέζης,
ἐκβάλλει τὰ δίοπτρά του, παρακαλεῖ τὴν γυναϊκά
του νὰ τοῦ διευθετήσῃ τὴν κόμην του, ὡς τὴν τοῦ
ὕπνρητου τοῦ ξενοδοχείου, συμβουλευέται κενοσπου-
δῶν τὸ κάτεπτρον, καὶ κινεῖ τὸ μάκτρον του, καὶ
μετασχηματίζεται οὕτως εἰς ὑπνῆρτην. Μεταβάλλει
δὲ καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ, βραχεῖαν συνήθως, εἰς
φωνὴν ὑπὲρβριον. Καὶ οὕτως ἔχων, διαρρήγνυται
κορᾶζων — ἰδοὺ, κύριε!... ἰδδδου... ἰδδδδου!...

Ὁρμᾶ εἰς τὴν αἰθουσαν ὁ νεανίσκος **X.**...
πληροῖται τοῦ γέυματος τὴν τιμὴν.

Ὁ τραπεζίτης ἐξέρχεται λάθρα, καὶ, μετὰ
παρέλευσιν στιγμῆς, ὁ ἀληθὴς ὑπνῆρτης κομίζει,
ἐκ μέρους κυρίου τινος, ὅστις ὅτι καὶ ἐξῆλθε,
παλαιόχαρτόν τι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀμφιτρίων ἀναγνώ-

ρίξει ως τὸ γραμμάτιον τῆς προτραίας, κεκοσμη-
μένον ὅμως ἤδη τῷ τύπῳ τῆς ἐξοφλήσεως.
Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀναλογιζόμενοι, οἱ ἔχον-
τες νὰ κάμνωσιν ἐξοφλήσεις πρέπει νὰ λαμβάνωσιν
ὑπομονήν.

Δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ ἀποσιωπήσωμεν εἰς τοῦτο
τοῦ λόγου ἐλθόντες, καὶ τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα
σοφίαν τοῦ γερω-Χριστοφόρου, οὐ ἔνδοξον διετη-
ρήθη τὸ ὄνομα ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν τοκιστῶν.

Ὁ γερω-Χριστόφορος οὗτος εἶχε διέλθει τὰ δύο
τῆς ζωῆς αὐτοῦ τρίτα δανείζων, καὶ τὸ τελευταῖον
τρίτον ἠσχολήθη εἰς τὰς εἰσπράξεις τῶν δανείων.

Εἶχεν οὗτος ἀποσκοραλίσει πᾶν βίαιον πρὸς
ἀπότινι μῆσον· οὐδέποτε ἠπέλει· πάντοτε παρε-
κάλει· μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἦτει, ὁ
ἀγαθὸς ἀνὴρ! τὸν ὀφειλέτην τὰ κεφάλαιά του...
ἐπλησίαζεν οὗτος τὸν ὀφειλέτην του, ὡς ἕτερός τις
ἤθελε πλησιάσει τὸν δανειστήν του

— Φίλε μου, σοῦ ἔλεγε, γνωρίζω τὴν καρδίαν
σου, καὶ ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν...
δός μου μερικὰ χρήματα.

— Πῶς, κύριε Χριστόφορε, αὐτὸ δὲν εἶναι χάρις,
εἶναι χρέος.

— Εἰγὼ θέλω νὰ λησμονήσω ὅτι εἶσαι ὀφειλέτης
μου, φθάνει μόνον νὰ μὴ τὸ λησμονήσης σύ...
Πίστευσέ με, φίλε μου, δὲν εἶμαι πλούσιος.

Καὶ ὁ Κ. Χριστόφορος ἤρχιζε καὶ σοῦ ἐξετύλισεν
Ἰλιάδα ὄλην δυστυχημάτων, τὰ ὅποια ἐπῆλθον ἐπί
τε τὴν οἰκογένειάν του καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς
του.

Ὅταν ὁ κύρ Χριστόφορος εὗρισκεν ἀκατάστα-
τόν τινα ὀφειλέτην, κατέφευγεν εἰς ἕτερον οὐχ
ἦττον ἐπιτήδειον μέσον· κατώρθου νὰ ἐλκύσῃ ἐπὶ
τῆς ὑποτιθεμένης δυστυχίας του τὴν συμπάθειαν
τῶν γειτόνων, τῶν ὑπηρετῶν, τῆς θυρωροῦ, τοῦ
διὰ τὰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας ὑπρέτου· καὶ τὸ
ἐσπέρας, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἐπέστρεφεν, ἡ θυρωρὸς
τὸν ἀντίκρυζε πρώτη βλέπουσα αὐτὸν μετὰ συγχι-
νήσεως.

— Ἦλθε δὰ ἀλήθεια καὶ ὁ γερω-Χριστόφορος!...
δὲν εἶναι εὐτυχής, ὁ καυμένος αὐτὸς ὁ Κύρ Χριστό-
φορος.

Μόλις ἀπαλλαττόμενος τῆς γλώσσης τῆς θυρω-
ροῦ, ὁ Κ. ὀφειλέτης μας ἐνέπιπεν εἰς τὴν γλώσσαν
τῆς οἰκονόμου.

— Θεέ μου! πόσον ἀξιοσέβαστος εἶναι ὁ καλὸς
αὐτὸς Κ. Χριστόφορος... Ἐλησμόνησα δὰ νὰ σᾶς
τὸ εἶπῶ, ἦλθε χθές... ἔλεγε ὅτι πολλὸ θὰ εὐχα-
ριστεῖτο, ἂν ὁ κύριος ἠδύνατο νὰ τὸν ἐνθυμηθῇ, ὡς
αὐτὸς ἐνθυμεῖται τὸν κύριον, καὶ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ
μικροτάτον τι πρᾶγμα.

Ὅταν ὁ ὀφειλέτης εἶδεν ἐπιστολὴν τινα εἰς τὸν
ὑπρέτην, οὗτος ἠρώτα ἂν ἦτο διὰ τὸν Κύρ Χρι-
στόφορον καὶ ἔλεγε.

— Ἀξίζει ὅσον βαρεῖ, ὁ καυμένος αὐτὸς ὁ Κύρ
Χριστόφορος. Ἦλθε δὰ χθές... εἶναι ἀξιοδάκρυτος
τῇ ἀληθείᾳ...

Ἐν ταῦτοις ὁ πτωχὸς κεφαλαίουχος ἐτελεύτησε

καταλιπὼν μόνον εἰκοσι-πέντε χιλιάδων δραχμῶν
εἰσόδημα!... πρὶν ὅμως ἡ δώση λογαριασμὸν εἰς
τὸν οὐρανὸν, εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ κανονίσῃ
ὅλους ὅσους εἶχε μετὰ τῆς γῆς· εἶχεν ἐφαρμόσει
εἰς τὰς ἐξοφλήσεις τὸ ἀξίωμα μύθου τινὸς τοῦ Αἰ-
σώπου, μεθερμηνευόμενον εἰς παροιμίαν δημώδη.

« Μὲ τὸ καλὸ τρώγεται πλεῖότερο ψωμί, παρὰ
μὲ τὴν κακίαν. »

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Π. Γ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΩΝΗΣ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅτε εἰσέτι
οἱ πατέρες μας... (ἀλλ' ὄχι, οἱ πατέρες μας ἐφό-
ρουν τότε ἀναξυρίδας καὶ τιάρας περσικὰς (καλπά-
κια) καὶ ὄλην ἐκείνην τὴν δουλικὴν περιβολὴν), ὅτε
εἰσέτι ἐν Εὐρώπῃ ἐνδύοντο τὰ δαντέλινα ἐπιστή-
θια (jabots), τὰ κολλητὰ πανταλόνια, τὰ ψαλιδιω-
τὰ φράκα καὶ τὰς φαινάκας, ὑποκριτὴς τις, ἄγνω-
στος ὅπως περιέμενε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ διευ-
θυντοῦ τοῦ πρωτίστου θεάτρου τοῦ Λονδίνου.

Ὅταν ἐφθασεν ἡ σειρά του νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοῦ
διευθυντοῦ, ὄχι ὡς παρ' ἡμῶν εἰσέρχονται ἐπὶ αἰτή-
σεσιν, εἰς ὑπουργοῦ τινος εὐθὺ εἰς τὴν αἴθουσαν
καὶ ἀπαξάπαντες, ἀλλ' ἀφοῦ περιέμενε ὡ-
ρας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ὁ ἀλαζὼν θεατρῶνης,
κρίνων αὐτὸν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, τὸν ἐδέχθη
ὄρθιον καὶ ἠεροάσθη αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ,
καθ' ὃν χρόνον ὁ κωμμοτής ἐδοστρίχιζε τὴν κόμην
του, καὶ ὁ ὑπρέτης ἔκοπτε τοὺς τίλους τῶν
ποδῶν του.

- Τίς εἶ; τοῦ λέγει, ποῦ ἠγωνίσθη; τί βούλη;
- Εἶμαι ὁ Μάθιους, ἔπαιξα εἰς ἐπαρχιακὰς
πόλεις, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ παραστήσω εἰς Λονδίνον.
- Τί πρόσωπα;
- Τὰ κωμικά...

Καὶ κωμικὴ ἐφάνη ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν ἐκλαμ-
πρότατον διευθυντήν, διότι ὁ πτωχὸς ὑποκριτὴς τὰ
εἶχε χάσει ὡς ἐκ τῆς αὐθαδείας αὐτοῦ, καὶ ἐψιθύρι-
σε τὰς τελευταίας λέξεις του μὲ ὕψος τῶν κλαυ-
θμηρῶν, στρέφων καὶ ἀναστρέφων τὸν γύρον τοῦ
πίλου του, ὡστε ὁ διευθυντής, ὁ ὑπρέτης καὶ ὁ κωμ-
μοτής συγχρόνως ἀνεκάγχασαν μέγα.

— Διάβολε! ἐκραύγασεν ὁ πρῶτος, οὐ εἶσαι
κωμικώτερος παρ' ὅτι φαντάζεσαι. Ἄλλ' ἡ συνα-
διά τῶν ὑποκριτῶν μου εἶναι πλήρης, φίλτατε,
καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω τι ὑπὲρ σοῦ.

Καὶ ἀποπεμφθεὶς οὕτως, ὡς ἐπαίτης, ὁ ὑποκρι-
τὴς ἔφυγε, περίλυπος μέχρι θανάτου, ἐνῶ ὁ διευ-
θυντὴς ἐτελείωνε τὸν καλλωπισμὸν του τραγουδιῶν.

Μολαταῦτα ὁ Μάθιους, μεταγνοὺς εἰς τὸ πρόθυ-
ρον, ἀνεφάνη πάλιν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ θαλάμου.

— Ἄφησέ με, αὐθέντα, εἶπεν ἱκετεύων, νὰ κάμω
ἀρχὴν, ἄνευ συμφωνίας καὶ νὰ παραστήσω ἀμισθί.

— Τοῦτο δὲν θὰ σὲ δώσῃ ψωμί, ἐπανέλαβεν ὁ
διευθυντής· προτιμῶ νὰ σὲ δώσω ὀλίγα χρήματα
διὰ τὰ ἐξοδά σου, ἕως οὐ ἐπιστρέψεις εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν σου.

Καὶ ἔτεινεν εἰς τὸν τεχνίτην ἐλεημοσύνην, τὴν
ὁποίαν οὗτος ἀπέρριψε μετὰ περιφρονήσεως.

Ὁ Μάθιους ἐξῆλθε τότε ὀριστικῶς.

Ἦτο δ' ἔτοιμος ἐκ τῆς ἀπελπισίας νὰ ριφθῇ
εἰς τὸν Τάμεσιν, ἐὰν ὁ περιμένων αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ
φίλος, δὲν τῷ εἶδε ἀγαθὴν τινα συμβουλήν.

Τὴν ἐπαύριον τὸ κωμικώτερον πρόσωπον ἔκοπτε
τὴν θύραν τοῦ διευθυντοῦ. Ἦτον ὁ ἄνθρωπος οὗ-
τος εἶδος βλακῆς, φερῶν συρτὰς ἐμβάδας, ἐπεν-
δύτην παιδὸς ἔχων τὸ λαίμοδέτιον λυμένον καὶ μά-
κτρον συνεστραμμένον περὶ τὴν κεφαλὴν, κρατῶν δὲ
τῇ χειρὶ μίαν ἐκ πτεροῦ καὶ σύρματος, ἦν περιέ-
στρεψε μετ' ὕψους τὸσον σκαιοῦ, ὡστε ἡ οἰκία ὄλη
ἐπῆγε καὶ ἦλθε ἀπὸ τὰ γέλοια.

Εἰς μάτην τῷ εἶπον, ὅτι ὁ ἄρχων διευθυντής
δὲν ἐδέχετο· προσποιεῖται τὸν κωφὸν καὶ εἰσδύει
εἰς τὰ δωμάτια.

Ὁ θεατρῶνης ἐμβρόντητος, ἀναγνωρίζει τὸν τύπον
τῶν τοῦ λαοῦ κωμωδιῶν, τὸν βρετανικὸν Χα-
τζαϊβάτην ἢ Γερογίκορ εἰς τὴν ἐντελεστέραν αὐτοῦ
ἀπλοϊκότητα.

Ἀκούει καὶ βλέπει τὰ παιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄ-
γνωστοῦ... Οἰκογένεια, φίλοι, ὑπρέται, ἅπαν-
τες τρέχουν νὰ ἰδοῦν τὸ αἰφνίδιον τοῦτο θέαμα...
Ὁ βλάξ, οἰστρηλατούμενος, καταντᾷ θαυμάσιος, με-
γίστη ἡ ἐκπληξὶς πάντων· ἐκπληττόμενοι δὲ θαυμά-
ζουσι, θαυμάζοντες δὲ ἐνθουσιῶσιν, ἐνθουσιῶντες δὲ
διαρρήγνυνται ὑπὸ σπασμωδικῷ γέλωτος.

Ἐν ἐνί, ὁ διευθυντής ἐξᾶ ἑαυτοῦ προσκαλεῖ τὸν
ὑποκριτὴν νὰ τῷ χαρίσῃ τὸ ὄνομά του.

— Τίζον Μίτζελλ, ἅπαντᾷ ὁ κωμικός, μεταβάλ-
λων μορφήν ὡς διὰ μαγείας. Εἶμαι εἰς τὴν διάθε-
σίν σου, ἂν αἱ ἐκδουλεύσεις μου σὲ κάμουν.

Καὶ ὁ διευθυντής, σπεύδων ὑπογράφει συμβό-
λαιον δι' οὐ δίδονται εἰς τὸν ὑποκριτὴν εἰκοσι λί-
ραι στερλίνας (600 δραχμ.) κατὰ μῆνα.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ἐνῶ εἰσέτι ἅπαν-
τες ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν ἀνάστατοι ἐκ τοῦ συμβάν-
τος, νέον τι πρόσωπον ἐμφανίζεται, ἱπποκόμος τις
ἦδη, ἐνδεδυμένος τὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του, μὲ
τὴν ζαγγίδα καὶ τὸ μαστίγιόν του, ἔχων τὰ μαλλία
ἐκὼρπια, τὴν μορφήν γελόεσαν καὶ φαιδρᾶν, τὴν
γλώσσαν ἀπύλωτον...

Ὁ διευθυντής ἀναγνωρίζει τὸ κωμικώτερον πρό-
σωπον τῆς κωμικωτέρας κωμωδίας τοῦ Ἀγγλικοῦ
θεάτρου - Killing no murder (φόνος ἄνευ σκοτο-
μοῦ).

Εὐλογεῖ τὸν ἀστέρα του, τὸν ἀποστέλλοντα αὐ-
τῷ δύο ἀρίστους ὑποκριτὰς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ συμ-
φωνεῖ τὸν ἱπποκόμον ἐπὶ τῷ αὐτῷ μισθῷ τοῦ Γε-
ρογίκορ.

Πληροφορεῖται τὴν ἐσπέραν ὅτι οἱ δύο τεχνί-
ται ἀνήκουσιν εἰς ἐταιρίαν τινα περιφορητὴν φθά-
σαν ἐκ Σκωτίας καὶ ἦτις περιέχει καὶ ἄλλους
ἀξιολόγους ὑποκριτὰς.

— Ἄς ἔλθουν νὰ μὲ εὗρουν τὸ πρᾶτ', λέγει· ἂν
ἀξίζουσι ὅσον οἱ συντρόφοι των, τοὺς προσλαβάνω
καὶ αὐτούς.

Τὴν ἐπιούσαν, τῷ ὄντι, τρίτος τις ὑποκριτὴς
ἐμβαίνει εἰς τοῦ θεατρῶνου.

Ἦτον οὗτος ζῶσα ἀντίθεσις τῶν προκατόχων
του. Ὅσον ἐκείνοι ἦσαν λειψόσαρκοι, λεπτοὶ καὶ
ἐξηρηθραμένοι, ὡς οἱ τῆς κάτω Βουλῆς μας, τοσοῦ-
τον ὁ νεωστὶ ἐλθὼν ἦτο παχύς, σοβαρὸς καὶ ἐ-
πίσημος, ὡς οἱ τῆς Ἄνω. Ἡ κοιλία του προηγεί-
το αὐτοῦ ὀργυιὰν ὄλην· τὸ εὐρὸ ἐνδυμᾶ του κυματεῖ
ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν του, ὡς φάλακρον ἐπὶ τῆς βράχως
ἐλέφαντος. Λευκὸν λαίμοδέτιον καὶ ζαμπὸ πομ-
πῶδες ἐκόσμηε τὸν λαίμον αὐτοῦ καὶ τὸ στῆθος.
Ἡ κάρα του ὑψοῦτο μεγαλοπρεπῶς, περιστεφομένη
ὑπὸ τριχῶν πολιῶν. Ἐκράτει πῖ ὄν, πλατόσχημον,
πλατυταίνιον καὶ ἔχοντα ἐτι πλατύτερον τὸν γύρον.

— Ὁ Κ. Οὐίγγινς, ὁ Κ. Οὐίγγινς, σάρκα καὶ
ὄσπ' φορῶν! κραυγάζει ὁ ἐκλαμπρότατος διευθυν-
τὴς, βλέπων ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν τὸν πε-
ριώνυμον τύπον τοῦ τῷ ὀνόματι τούτῳ γνωστοῦ γε-
λοίου προσώπου.

— Σάρκα, πρὸ πάντων, ἅπαντᾷ, ὁ ὑποκριτὴς
χαιρετᾷ μὲ τὸν πλέον κωμικῶς ἀξιοπρεπῆ τρόπον·
Καὶ ἀρχίζει ἀταράχως ν' ἀπαγγεῖλῃ ὅλα τὰ μέ-
ρη τὰ σοβαρῶς γελοιαστικά τοῦ προσώπου του.

Τούτου δὲ ἀνήκοντος εἰς τὴν ὑψηλὴν κωμωδίαν,
ὁ ὑποκριτὴς ἦτο πλέον ἀπαιτητικὸς παρὰ τὸν χα-
τζαϊβάτην καὶ τὸν ἱπποκόμον.

Δὲν ἐδέχετο τὴν πρότασιν παρὰ ἐπὶ διπλασίῳ
μισθῷ, ἐπὶ 1200 δηλ. δραχμαῖς κατὰ μῆνα,

Ὁ διρέκτωρ ἐδίσταζεν, ἀλλ' οἱ φίλοι του, αὐτό-
πται τῆς σκηνῆς εἰπόντες αὐτῷ εἰς τὸ οὖς ὅτι δὲν
ὑπάρχει ἄλλος κωμικός τοσοῦτον ἐπιτήδειος, τοῦ δὲ
Κ. Οὐίγγινς ἐπιστέψαντος τὴν παράστασίν του διὰ
μιᾶς περιδινήσεως (pirouette), ἦτις ἀφίκετο εἰς τὸ
ἐπακρον τοῦ κωμικοῦ.

— Δέχομαι τὰς 40 λίτρας στερλίνας! εἶπεν ὁ
θεατρῶνης, καὶ ἔθεσε κάτωθι τοῦ συμβολαίου τὴν
ὑπογραφήν του.

Ὁ ὑποκριτὴς ἔλαβεν αὐτὸ, τὸ ἐδίπλωσε ἀξιοπρε-
πῶς, καὶ ἀπῆλθε, ποιήσας τρεῖς ὑποκλίσεις, αἰ-
τινες ἀνενώσαν τοὺς μέχρι δακρύων γέλωτας τῶν
παρεστώτων.

— Ἡ σκωτικὴ αὕτη συνοδία εἶναι παράδοξος,
εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ διρέκτωρ. Ποῦ διάβολον πηγαί-
νει νὰ χωθῇ ἡ εὐφυΐα;

Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν ἰδεῖ εἰσέτι τὴν λαμπρό-
τερον πάντων, τὸν φοίνικα, οὕτως εἶπε, τῆς συν-
οδίας, ὅστις ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του μετὰ παρέ-
λευσιν ὥρῶν τινων.

Ὡ! τὴν φορὰν ταύτην ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ **Fond
Barney**, εἰς τὴν κωμωδίαν **Jork-Race Course**.

Τὸ πρόσωπον ἦτο ἐντελεστάτον. Εἶχε τὴν κό-

μην τόνον εμπειρομένην, τήν κεφαλήν τόνον εμπειρημένην εἰς τούς ὤμους, τὸ στόμα συνεστέλλετο μετὰ ὕφους τοσοῦτον ζωοδῶς ματαίου, οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἡμιεκκλεισμένοι, ἔρριπτον βλέμμα κρυπτόν τοσοῦτον αὐτάρεσκον, ὥστε πᾶς τις ἐνόμισεν ὅτι βλέπει τήν προσωποποίησιν, εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὄλων τῶν γελοίων καὶ ὄλων τῶν κινήματων τῶν ἡρώων τῆς ἵπποδρομίας, τοῦ τούρτου δηλ. καὶ τοῦ σπύρτου (turf, sport).

Ἡ παντομίμη καὶ ἡ ἀπαγγελία ὑπερέβησαν τήν ἐνδυμασίαν καὶ τήν φυσιογνωμίαν. Ὁ διευθυντὴς εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, προσεκάλεσε τῶν γειτόνων του τινὰ, μέγαν ἵπποδάτην, οὗ ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῆ τήν ἀρμοδιότητα. Τότε δὴ ἡ σκηνὴ παρ' ὀλίγον νὰ μετατραπῆ εἰς τραγικὴν καθότι ὁ σπύρτου ἐγνώρισεν ἑαυτὸν τόνον ἐντελῶς ἐν τῷ ὑποκριτῇ, ὥστε ὑπέλαβε τήν παράστασίν του ὡς ὕβριν καὶ τῷ ἐζήτησεν ἱκανοποίησιν....

Ἐνοσιεῖται οἰκοθεν, ὅτι ἔν τούτῳ ὁ μεγαλύτερος θρίαμβος τοῦ τεχνίτου... Ἐσμφώνησεν ἀντὶ 40 λίρ. στερ. ὡς ὁ Κ. Οὐγγίνης; . .

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα, ὁ διευθυντὴς περιέμενε τούς τέσσαρας νέους ὑποκριτὰς του, εἰς ἐντευξίν τινα, ἵνα διανεμῆ αὐτοῖς τὰ πρόσωπά των, ὅτε ἴδε ἀναφανόμενον τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον Μάθιου, ὃν τοσοῦτον ἀποτόμως εἶχεν ἀποπέμψει. Ὁ πρωτόπειρος ὑποκριτὴς προσαγόμενος ὑπὸ τοῦ πρωτατεύοντος αὐτὸν συναδέλφου του, προσπειοῖτο ἡθὸς τι ἔτι μᾶλλον δειλὸν καὶ ἀδέξιον ἢ τὴν πρώτην ἡμέραν . . .

— Τί ἤλθες νὰ κάμης ἐδῶ! τοῦ λέγει ὁ θεατρῶνης μετὰ πλείονος παρά ποτε περιφρονήσεως.

— Αὐθέντα, ἀποκρίνεται ὁ ὑποκριτὴς, ἔρχομαι νὰ ἐκπληρώσω τὰς συμφωνίας μου καὶ ν' ἀρχίσω τὰ χρέη μου. . .

— Γνωρίζεις κάλλιστα, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὲ προσλάβω, καὶ ὅτι ἡ ὑπηρεσία σου μ' εἶναι ἀχρηστος. . . Περιμένω ἐνταῦθα τέσσαρας πρωταγωνιστὰς τῶν ὁποίων οὔτε τὸ νύχι ἀξίζει. . .

— ὦ! αὐθέντα, μὴ ἔχης ἔνοια! τῷ ὑπέλαθεν ὁ Μάθιου. Δὲν ζητῶ καλῆτερον, παρὰ νὰ κερδήζω τὰς 120 λίρας στερλίνας μου κατὰ μῆνα χωρὶς νὰ κάμω τίποτε. Εὐαρεστηθῆτε μόνον νὰ μὲ προκαταβάλλετε τὸ πρῶτον μηνιαῖον. . .

Καὶ ἐμφανίζει τὰ τέσσαρα συμβόλαια, τὸ τοῦ Γερονίκου, τοῦ ἵπποκόμου, τοῦ Κ. Οὐγγίνης καὶ τοῦ Φονδ-Βάρνη, συμβόλαια τὰ ὁποῖα ὑπέγραψεν ὁ διευθυντὴς εἰς αὐτὸν τὸν Κ. Μάθιου, ὅστις ἔλαβεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς τέσσαρας ταύτας μορφάς, ἵν' ἀποδείξῃ τι ἐδύνατο νὰ πράξῃ.

Τὶς μένει ἐμβρόντητος εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην; — ὁ θεατρῶνης μας.

— Σὺ ἦσο, σὺ! ἐκφωνεῖ ὀπισθοδρομῶν τρία βήματα καὶ θεωρῶν τὸν θαυματοργὸν ὑποκριτὴν!

— Ἐγὼ αὐτός, κύριε, ἀποκρίνεται ὁ Μάθιου.

Καὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἐπαναλέγων μένος ἐξ ἐκάστου προσώπου, μετὰ τῆς αὐτῆς τῶν προηγηθειῶν ἡμερῶν ἐντελείας.

— Ὁμολογήσατε, εἶπεν ὁ θεατρῶνης εἰς τούς παρεστῶτας ὅτι ποτὲ κανεὶς δὲν μετεποιήθη ἐπὶ τὸ γελοῖον οὐδὲ μετεμορφώθη τόνον ἀγνωρίστως!

Ὁ Μάθιου, καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπολαύων ὑποκρίσεως καὶ ὡς ὑποκριτὴς θαυμαζόμενος, ἀπέκτησε οὐχὶ εὐκαταφρόνητον περιουσίαν. Ἐνῶ, πεντηκοντούτης ἀπέβαλε τὸν ἓνα πόδα, παρίστα εἰσέτι καὶ ἀπέσπα μανιώδεις χειροκροτήσεις.

Ὁ Μάθιου ἐδημοσίευσεν πρὶν τοῦ θανάτου του, πολλοὺς τόμους περιέργων ἀπομνημονευμάτων.

(κατὰ τὸ γαλλικόν).

H MARIA ΛΑΦΑΡΖ.

Ἡ γυνὴ αὕτη, ἥς ἡ δίκη συνεκίνησεν ἄλλοτε ὅλην τὴν Εὐρώπην ἀπέβησε τὸν παρελθόντα μῆνα ἐν Γαλλίᾳ. Θυγάτηρ συνταγματάρχου τῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ Κ. Λαφάρζ, οὕσα εἰσέτι Μαρία Καπέλλη, ἐξῆσεν ὀρφανὴ μητρός. Ἐχουσα γόνιμον τὸ πνεῦμα εἰς βραδιουργίας καὶ τὴν φύσιν ῥωμαντικὴν, καθίστα τὴν φύλαξιν αὐτῆς δυσχερῆ. Ἰπὸνδρουσαν λοιπὸν αὐτὴν μετὰ τινος ἐργοστασιάρχου, ὀνόματι Λαφάρζ (Lafarge), μέσον προξενίας. Τοιαύτη ἔνωσις καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἦν ἐπόμενον νὰ φέρῃ τούς καρπούς της. Μετὰ ἐν ἔτος ἐσωτερικῆς πάλης, ἀντεγκλήσεων καὶ βίου ταραχῶδους, ὁ Λαφάρζ ἀποθνήσκει. Ἡ κοινὴ φήμη ἀπέδωκε τὸν θάνατόν του εἰς δηλητηρίασιν. Ἐγένετο ἐπομένως αὐτοφθία καὶ ἐκ χειμικῆς ἀναλύσεως, εὐρέθη εἰς τὰ σπλάγγνα του ἡ παρουσία ἀρσενικοῦ. Ἐρέθη ὅτι τὸ δηλητηριῶν ἐδόθη ἐντὸς πλακουντίων, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐνόηθη τούτο ἐπὶ τῆς ἰσχυρᾶς κράσεως τοῦ Λαφάρζ, ἐρρίφθη ἐπανειλημμένως τὸ φάρμακον εἰς τὰ ποτὰ αὐτοῦ. Ἡ Κ. Λαφάρζ συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Δευτέρα δὲ τις δίκη προσετέθη εἰς τὴν κυρίαν. Κατηγορήθη ἡ γυνὴ ὡς ἀφαιρέσασα ἀδάμαντας ἀνήκοντας εἰς τὴν οἰκογένειαν Λεοτώ. Περίπτωσις δὲ τις ῥωμαντικῆς ἐπὶ ἐξῆσε τὰς περιέργους ἤδη περιπετειὰς τῆς δίκης. Ἐφωράθη ἀλληλογραφία τις καὶ σχέσις μεθ' ἐνὸς νέου ὀνομαζομένου Κλαβῶ. Ὄταν ἐζήτησαν νὰ τὸν προσκαλέσωσι μάρτυρα, δὲν τὸν εὔρον εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Ἀμερικὴν.

Ἡ ἡλικία τῆς κατηγορουμένης, ἡ θέσις αὐτῆς, ἡ ἐξοχος ὠραιότης της, τὸ σπάνιον πνεῦμά της, τὰ μυστηριώδη περιστατικὰ τοῦ ἐγκλήματος, αἱ ἀντιφάσεις τῶν μαρτύρων, οἱ ἐνδοιασμοὶ τῶν χημικῶν, ἡ ἔλευσις τοῦ Κ. Ὀρφιλᾶ καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς τοῦ Κ. Ρασπαίλ, ὡς καὶ αὐτῆς ἡ περιγραφή τοῦ πύργου Γλανδιῆ, ὅπου ἐπράχθη τὸ κακούργημα, πάντα ταῦτα συνέτρεξαν εἰς τὸ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν δίκην ταύτην ὑπερφυσικὴν τινὰ ὄψιν. Ἡ Εὐρώπη προσήλωσε τὴν προσοχὴν αὐτῆς. Αἱ ἐλθέσεις τῶν δικαστικῶν ἐφημερίδων ἀνεγινώσκοντο μετ' ἀπληστίας εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὰ ὑπερῶα, εἰς τὰ ἐργοστάσια. Οὐδὲν

ἄλλο ἠσχόλει τὰ πνεύματα. ἐν ὑπάρχον πλέον οὔτε συντηρητικοὶ οὔτε ἀντιπολιτευόμενοι, οὔτε πολιτικοὶ, οὔτε φιλολόγοι, οὔτε τέχνη, οὔτε ἐπιστήμαι, οὔτε βιομηχανία, οὔτε καταλλαγὴ, οὔτε ἐμπόριον ἀλλὰ μόνον καπελλιστὰι καὶ ἀντικαπελλιστὰι ὡς παρ' ἡμῖν κατὰ τινὰ θεατρικὴν ἐποχὴν δὲν ἦσαν εἰμὴ βασισταὶ καὶ ἀντιβασισταὶ, ἢ μαρκεϊνιστὰι καὶ ἀντιμαρκεϊνιστὰι. Ἡ ἡρώς τοῦ Γλανδιῆ, ὡς ὀνόμαζον τὴν Κ. Λαφάρζ, ἀπερρόφησε τὴν προσοχὴν ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Τεμάχια ἐπιστολῶν της, ἀναγνωσθέντα ἐν ταῖς συνεδριάσεσιν, ἔφερον εἰς τὸ ἔπακρον τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς φανατικῶν. Ἀλλὰ μ' ὄλην τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην τῆς συμπαιθείας, ἡ Κ. Λαφάρζ κατεδικάσθη εἰς κάθειρξιν διὰ βίου. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἡ ἐφημέρος αὐτῆς φήμη ἐλητμονήθη ὑπὸ πάντων. Ἐξέδωκε ὑπομνήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ὁποῖα ἀνεμείνοντο.

Ἰπέστη δὲ τοῦ ἐξίλασμοῦ της τὰ ἔτη ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐν σιγῇ καὶ ἐν δάκρυσι, φερομένη ἀπὸ εἰρκτῆς εἰς εἰρκτῆν.

Ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, διήγε, τῆς εἰρκτῆς ἐξελθοῦσα, βίον σιωπηλὸν καὶ ἀπόδημον. Μακρυνθεῖσα πρὶν τῆς ἡλικίας, κύπτουσα ὑπὸ τὴν θλίψιν, τὰς λύπας, τὸν κάματον καὶ ἴσως τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, ἐτελεύτησε τὸν βίον, πλήρης θρησκευτικῶν αἰσθημάτων καὶ μετανοίας.

Ζῶσα ἐπσχόλησε τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ ἐγκλήματός της, ἀποθανούσης δὲ θαυμάζονται ἤδη πάνθ' ὅσα ἔγραψε καὶ ἔμενον μέχρι τούδε ἀνέκδοτα. Θαυμάζεται δὲ πρὸ πάντων ἐπιστολὴ τις αὐτῆς γραφεῖσα πρὸς τὸν κουρέα ποιητὴν Ζασμὲν, τὸν ὁποῖον ἐσχάτως ὑπερεπήνεσαν ἡ Γαλλικὴ ἀκαδημία. Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἥτις κρίνεται ὡς ἀριστοῦργημα κριτικῆς καὶ γλώσσης, πειρὰ μετὰ νὰ μεταφράσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα τεμάχιά τινα, χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι τὸ ὠραῖον φύλον ἔχει μόνον τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ καὶ τὸν γραμμικὸν κάλαμον ἐξαισίως δύναται νὰ κρατήσῃ εἰς χεῖρας.

» Ἐλάβον φίλε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὰς θαυμασίους ποιήσεις σου, καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ζῶ κατὰ μόναν μετὰ τῆς μούσης σου.

« Τί λοιπόν! ἐζήτησον ἵνα πληρώσω τὴν ἐρημίαν μου, τούς μεγάλους ἄνδρας τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, μεγάλους ποιητὰς ξένους, . . . Συγνώμην! ἐνῶ σὺ ἐθρήνεις ἐπὶ ταῖς παθήμασί μου, ἐγὼ δὲν προσέκλινον ἐνώπιον τῆς μεγαλοφυΐας σου. . . Ἀλλὰ, νὰ σ' ὀμολογήσω πᾶν τὸ ἀδικόν μου; Ἐφρόνουν ὅτι ἡ μούσα σου ἐψάλλεν εἰς γλώσσαν ξένην δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἀνοίγουσα τὸ βιβλίον, ἄμα τῇ πρώτῃ στροφῇ, κατέμαθον τὴν ἀπάτην μου. Σ' ἐνόουν, σ' ἐθαύμαζον, ἔκλαιον, ὅταν ἐκλαίεις, καὶ ἐμειδίω, ὅταν ἐμειδιάς! Ὅποιον θαυμάσιον ἐλεγείον ἡ Μαίτρο, ὁποῖον βουκολικὸν ποίημα ἡ Ἀβούγιο. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀφικνεῖσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἔρωτος, χωρὶς νὰ κρούσης οὔτε μίαν τῶν χορδῶν τοῦ ἀκρατήτου πάθους. Ὅποια ἀγνόησι, καὶ

ὁμοῦ ὁποῖα νωχέλια, ὁποῖα τρυφερότης! δὲν εἶναι ἐκφρασις τοῦ πυρὸς τῆς καρδίας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ζωὴ, ἡ θρησκεία, ἡ ἀρετὴ ἢ τάλαινα ἐκεῖνη ἀθῶα δὲν ζῆ διὰ ν' ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀγαπᾷ διὰ τὰ ζῆ.

« Ἀρίεις αὐτὴν ἀπαίδευτον καὶ ταπεινὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐποίησας αὐτὴν ἀγαθὴν, τὴν εὐρίσκωμεν ἔξοχον. Δὲν ἔχει τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ κόσμος δίδει εἰς τὰς κόρας του, ὡς δῶρον λαμπρὸν, ἀλλὰ ψευδὲς καὶ μάταιον. Γυνὴ, ἐπροικίσθη καὶ αὐτὴ ὡς πᾶσαι αἱ γυναῖκες, τὸ πνεῦμα τῶν αἰσθημάτων της. Ὁ ἔρωσις της εἶναι ὡς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων. Αἱ ἀρεταὶ της περιλαμπρύνουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ φωτισμοῦ ἐκεῖνου ἀοράτου κύκλου, ὅστις εἶναι ἡ καλλονὴ τῆς ψυχῆς, ἥτις θέλγει τὰς καρδίας καὶ προσέλκει αὐτάς, φεύγει δὲ τὰ ὄμματα τῶν ὁσοὶ δὲν ἔχουσι βλέμμα πατρὸς, ποιητοῦ ἢ ἐραστοῦ. Γράφουσα τὴν Μαίτρο, ἡ μούσα σου ἐγένετο παρθένος καὶ χριστιανὴ, ποιούσα δὲ τὴν Ἀβούγιο ἐστολίσθη φιλαρέσκως μετὰ τούς ἐξ ἐξ ἴων καὶ ῥόδων στεφάνους, οἵτινες ἐκόσμουν ἄλλοτε τὸν Τίβουλον, τὸν Ἀνακρέοντα, τὸν Ὀράτιον.

(Ἐνταῦθα ἡ Κ. Λαφάρζ ἀναλύει τὴν διάλεκτον (patois) τοῦ ποιητοῦ, ὡς ἤθελεν εἰπεῖ ὁ παρ' ἡμῖν λόγιος, δημοτικὴν γλῶσσαν, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ὠραῖον ὡς τὸ φῶς, εἰσδύει εἰς τὰ πάντα καὶ πανταχοῦ διασώζει τὰ θεῖα δικαιώματά του. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀργίλλου ἀποτυπούμενον, τὸ ὠραῖον μεταβάλλει αὐτὸν εἰς χρυσίον. »

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΑΡΧΙΑΙΚΑΣΤΗΣ ΧΟΛΤ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ 17ου αἰῶνος, γυνὴ τις ἐξηκοντούτης ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν Συνέδρων τοῦ Ὄξφορντ κατηγορουμένη ἐπὶ μαγείᾳ. Ἐφερὸς δὲ ἡ πρᾶξις τῆς κατηγορίας οὕτω, ὅτι ἦν κάτοχος ἐνὸς βασκανίου (amulette) καὶ τοῦτο τῇ ἐδίδο τὴν ὑπερφυᾶ δύναμιν τοῦ νὰ θεραπεύῃ ἢ νὰ φέρῃ εἰς ἀσθένειαν κατ' ἀρέσκειαν τὰ κερκασφόρα ζῶα καὶ τούς ἀνθρώπους. Πάμπολλοι δὲ μάρτυρες κατέθετον μεθ' ὅρκου ὅτι εἶχον γίνει θύματα τῆς μαγείας της.

Οἱ ἐνορκοὶ παρωργισμένοι ἀνυπομόνουν, ἐωσοῦ κηρύξωσιν αὐτὴν ἐνοχον, καὶ οὐδεὶς δικηγόρος ὕψονε τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς ἐκεῖνης γυναικὸς, ἥτις τεταραγμένη ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκ τοῦ τρόμου ἡμιθανὴς, δὲν ὑπερασπίζετο εἰμὴ μετ' ἀρνητικὰς φράσεις διακοπόμενας ἀπὸ λυγμοῦ καὶ δάκρυα. Σιωπῇ βαθεῖα ἐπεκράτει εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ὅτε ὁ Πρόεδρος ἔλαβε τὸν λόγον ἵν' ἀρχίσῃ τὴν συζήτησιν.

— Ἄς μοι δοθῇ, εἶπεν οὗτος, τὸ βασκανίον τὸ εὐρεθὲν εἰς τὴν κατηγορουμένην.

Καὶ ὑπάλληλός τις τοῦ δικαστηρίου ὑπήκουσε. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ ἀποστροφή τῶν περιεστώτων. Ἡ πόρθησαν πῶς εἰς ἀρχιδικαστῆς ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκρατηρίου ἐν ἀντικείμενον ἀνήκον

εις τους δαίμονας. Τὸ ἀντικείμενον δὲ τοῦτο ἦτον θυλάκιόν τι ἐκ πανίου, βερυπωμένον ἕνεκα τῆς πολλῆς χρήσεως· ὁ πρόεδρος ἔσχισε μὲ μαχαίριδιον τὸ βρωμερὸν ἐκεῖνο περιβάλυμμα καὶ εὔρεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου τεμάχιον ἀρχαίας περγαμνηῆς ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἦν ἐπιγεγραμμένον ἀρχαῖον ἐλληνικὸν γινώμικόν.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἴσταντο προσηλωμένοι εἰς αὐτὸν καὶ ὁ θαυμασμός καὶ ἡ γενικὴ περιέργεια ἠύξησεν, ὄτε εἰς τὴν θέαν τῶν διαβολευμένων καὶ καταχθονίων λέξεων, ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ προέδρου, ὅστις ὑψῶν πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐσπόγγισε μὲ τρέμουσαν χεῖρα δύο δάκρυα ἐπὶ τῶν πικρῶν του βεύσαντα.

— Κύριοι ἑνορκοί, εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ φωνὴν συγκινημένην. Ἄς εὐχαριστήσωμεν ἅπαντες τὴν θεῖαν πρόνοιαν, ἣτις μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν αἰσχύνῃν καὶ τὴν τύψιν μιᾶς ἀδίκου ἀποφάσεως· ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἀθῶα τοῦ ἐγκλήματος τὸ ὅποιον τῇ προσάπτεται, καὶ ὀλίγαι λέξεις πρὸς ἐξήγησιν θέλουσιν ἐξαρκέσει ὅπως σὰς πείσωσιν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ προσοχὴ ἔγεινεν ἔτι μεγαλητέρα· καὶ αὕτη ἡ κατηγορουμένη ἀναλαμβάνουσα ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ὡς ν' ἀνακαλέσῃ παλαιὰς ἀναμνήσεις καὶ ἴστατο ἀκροαζομένη.

— Πρὸ τεσσαράκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ἐξηκολούθησε μὲ ἦθος σοβαρὸν, νέοι τινὲς σπουδασταὶ τοῦ Ὄξφορντ ἔφυγον ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως καταναλώσωσι εἰς μωρὰς εὐωχίας, τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια εἶχον. Ἀφοῦ κατεξόδευσαν ταῦτα, ἀπεχωρίσθησαν ὁμόσαντες μεταξὺ αὐτῶν τὴν πονηρὰν ἀπόφασιν, τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἕκαστος τὴν ἀκόλαστον ταύτην ζωὴν δι' ἐξόδιον τοῦ πρώτου τὸν ὅποιον ἤθελεν ἀπκνήσει.

« Τὸ ἐσπέρας τοῦ χωρισμοῦ των, εἰς τῶν νέων ἐκείνων ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μικροῦ χωριδίου, καὶ μολοντί δὲν ἦτο κύριος ἐνὸς λεπτοῦ, ἔλαβε μολοντοῦτο τὴν ἀναίδειαν νὰ συστήσῃ τὸν ἵππον του εἰς τὸν ὑπρέτην τοῦ σταύλου καὶ νὰ ζητήσῃ δεῖπνον καλὸν, καὶ κλίνην ἀναπαυτικὴν. Ἐνῶ οὗτος ἐμνηχανεύετο νὰ εὔρῃ τὸν τρόπον δι' οὗ ν' ἀπαλλαγῆ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐξόδων, εἶδε νεάνιδα μαζευμένην παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας. Ἦτον αὕτη ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου, ἣτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ σφοδρὸν παραξυσμὸν πυρετοῦ. Ἐρωτήσας ἔμαθε ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐτυραννεῖτο ἀπὸ τὴν σκληρὰν ταύτην νόσον καὶ ὅτι ὅλα τῶν ἱατρῶν τὰ θεραπευτικὰ δὲν εἶχον ἐπιφέρει εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν βελτίωσιν, ἐνῶ οἱ γονεῖς αὐτῆς μάτην ἐξώδευον ἄπειρα χρήματα εἰς συμβόλια καὶ φάρμακα.

Τοιαύτη διήγησις ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νέον σπουδαστὴν τοῦ Ὄξφορντ τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ὠφεληθῆ τῆς ἐπιστίας καὶ δυστυχίας τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λάκκου τὸν ὅποιον διὰ τῶν χειρῶν του ἀνῶρυξ.

— Σὰς ὑπόσχομαι νὰ θεραπεύσω τὴν κόρην σας, τοῖς εἶπε, καὶ σχίσας ἕκ τινος βιβλίου, λωρίδα περγαμνηῆς ἔσυρεν ἐπ' αὐτῆς λέξεις τινὰς, ἀνέβραψε μετὰ τοῦτο τὸ φυλακτήριον ἐκεῖνο εἰς πανίον καὶ παρήγγειλε τὴν ἀσθενῆ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον τῆς, μεχριστοῦ ἰαθῆ. Ἐν τούτοις ἡ ἐκ περιστάσεως, ἡ διότι τὸ τοιοῦτον ἐπενήργησε εἰς τὴν φαντασίαν τῆς νεάνιδος, διαρκούσης τῆς ἐβδομάδος καθ' ἣν ὁ νέος ἔμεινεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ πυρετὸς δὲν κατέλαβεν πλέον αὐτὴν ὄτε δὲ οὗτος ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ἐζήτησε μετὰ τολμῆς τὸν λογαριασμὸν τοῦ χρέους του· ἀλλ' οἱ ξενοδόχοι του ἀπεποιήθησαν νὰ δεχθῶσι τι παρ' αὐτοῦ, μάλιστα εὐχαριστοῦντες αὐτὸν, τὸν ἐζήτησαν καὶ συγγνώμην ὅτι δῆθεν δὲν ἦσαν εὐποροὶ διὰ νὰ δώσωσι πρὸς αὐτὸν μικρὸν δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης των.

« Κύριοι ἑνορκοί, τὸ θυλάκιον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ μαθητὴς τοῦ Ὄξφορντ ἔδωκε καθ' ἣν εἶπον τρόπον πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν εἰς τὴν ἀσθενῆ νέαν, εἶναι τοῦτο τὸ φυλακτήριον διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποίου κατηγορεῖται ἡ γυνὴ αὕτη, καὶ εἰς τὸ ὅποιον οἱ μάρτυρες ἀποδίδουσι δύναμιν ὑπεράνθρωπον, ἡ νέα ἐκείνη εἶναι αὕτη ἡ ἴδια κατηγορουμένη, καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὄξφορντ ὅστις κατεγράσθη τῆς ἐπιστίας τῆς εἰμ' ἐγώ. »

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἀπελύθη ἄνευ ἀποφάσεως ἡ γυνὴ, καὶ ἔκτοτε οἱ Σύνοδοι τῆς Κομητείας τοῦ Ὄξφορντ δὲν ἐδίκασαν πλέον οὐδένα ἐπὶ μαγείᾳ.

(μετάφρασις) A. B. B.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΙΗ.

Ὡ σ' ἐνθυμοῦμαι! κύκλω σου
Ὁ κόσμος ἐμειδία,
Ὅτε, νερὰ προσπλέουσα
Γαλήνια καὶ λεῖα,
Ἄλλην ὡς σὲ δὲν ἐβλεπες
Εὐδαίμονα θνητὴν.

Εἰς ἄνθη τότε ῥόδινά
Ἐκρύπτετο τὸ μέλλον,
Καὶ, κτῆμα τῆς ἀγκάλῃς σου,
Τὸ ζεῦγος τῶν ἀγγέλων
Χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν σου,
Ἐνέχεε διττὴν.

Τῆς γῆς δὲν ἦσο κάτοικος,
Οὐδὲ θνητῆς ὁμοία,
Ὅτε τὴν νύκτα μέριμνα
Σ' ἐξύπνιζε γλυκεῖα,
Κ' ἠτένιζες τὰ τέκνα σου
Εἰς ἔκστασιν ψυχῆς.

Ὡ δυστυχῆ! σ' ἐλάνθανεν
Ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου,
Ἦτις, ὡσὰν εἰς ἐνεδραν,
Κρύπτει τὸν ὄφιν, ὅπου
Μοσχοβολοῦν τ' ἀρώματα
Λειμώνων ἀνθηρῶν.

Φεῦ! ζοφερὰ τὸν οἶκόν σου
Ἐτύλιξε σκοτία,
Κ' ἐσκόρπισε τοῦ μέλλοντος
Τὰ ῥόδα τρικυμῖα,
Ἐμπρός σου ἐξελίσσουσα
Ἀπαίσιον παρόν.

Ἐμπρός σου μαῦρος κ' ἔρημος
Ὁ κόσμος ἐπεσφάνη!
Ἐχώρισε τὸ ζεῦγός σου
Τῆς Μοίρας ἡ δρεπάνη,
Καὶ τώρα; . . . τώρα δάκρυα
Καὶ θρήνοι φλογεροί!

Ὁ γέλωσ τὰρα τρέπεται
Εἰς ἀλγεινὴν ὁδύνην,
Ὁ ὕπνος φεύγει, δύστηνε,
Τὴν ἀχαρίν σου κλίνην,
Ἐνθα, ψυχῆς μαρτύριον,
Ὁ πόνος γρηγορεῖ.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΒΟΡΔΣΒΟΡΘ. [William Wordsworth]
Αὐλικὸς ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας.

Τὸν περίφημον Σούθεϋ ποιητὴν Ἄγγλον διεδέξατο ὁ ΟὐΪλλιαμ Βορδσβόρθ, γεννηθεὶς τὸ 1770 εἰς Κοκερμουθ τῆς Κυβερλάνδης· διεξελθὼν ἐν τάχει τὰς φιλολογικὰς σπουδὰς του, περιῆλθε νέος ἔτι, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἐλουθητίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, περὶ ὧν ἐδημοσίευσεν ἐπομένως τοπικὰς περιγραφὰς.

Ὁ ποιητὴς οὗτος εἶν' ἐκ τῶν διασημοτέρων Ἄγγλων, καὶ ἔργα του ἀριθμοῦνται τὰ ἐπόμενα descriptive sketches in verse, 1793 (Ποιητικαὶ περιγραφαὶ) An evening Walk 1793 (Ἐσπερινὸς περίπαιος. Διάφοροι ποιήσεις 1798. Ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου ἐπὶ τῆς Πυρρηναικῆς χειρῶν τοῦ 1809. The excursion (ἡ ἐκδρομὴ) ἀπόσπασμα ποιήματος ἐπιγραφομένου The Recluse (ἡ μοναχὴ) 1814. The white Doc. Kyl- 12

Τ' ἀθῶα! δεξιούμενα
Ἐξύγονον τὰ χεῖλη
Εἰς συναφὴν, καὶ ἄγγελος
Τὸν ἄγγελον ἐφίλει,
Κ' ἐκάλλυνε τὸ σύμπλεγμα
Ἡ χάρις τ' οὐρανοῦ.

Ἐνῶ τὰ παριέβαλλες
Εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην . . .
Ὡ! τίς νὰ εἶπῃ δύναται
Τοῦ στήθους σου τὴν πάλην,
Τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἔκφρασιν,
Τὸ σκίρτημα τοῦ νοῦ;

Καὶ τότε, ὡς μεθούσα,
Οὐράνιζες τὸ βλέμμα,
Καὶ λόγους κατανούξεως
Ἀπήγγελλες ἡρέμα·
Ὁ νοῦς πετῶν συνώδευε
Τὴν φλόγα τῆς εὐχῆς.
(Φυλλάδιον 4 τόμ. ΣΤ')

ΚΛΑΔΟΣ ΑΚΤΗΣ (κουφοξυλιάς)

(κατὰ Κρούμαχερ).

Κυνηγός και ὁ υἱός του περιέτρεχον δάσος τι, διεχώριζε δὲ αὐτοὺς βαθὺς βύαξ. Ὁ υἱὸς ἠθέλησε νὰ προσέληθαι εἰς τὸν πατέρα του, και ἐπειδὴ ὁ βύαξ ἦτο πολλά πλατὺς, ὥστε νὰ τὸν περάσῃ ἀνευ βοηθήματος, ἔκοψε τὸν κλάδον δένδρου τινός, ἐστήριξε τὴν μίαν ἄκρην εἰς τὴν ἐκ χαλίκων κλίνην τοῦ βύακος, και ἐπήδησε κρατῶν τὴν ἐτέραν, μετὰ βωμαλαΐας ὀρμῆς. Ἀλλ' ὁ κλάδος ἦτο κουφοξυλιάς, συνετρίβη ἐκ τοῦ βάρους τοῦ παιδός, ὅστις και ἐγενεν ἄφαντος ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Ποιμὴν εἶδε τὰ πάντα ἀπὸ μακρὰν ἐφώνησε και προσέδραμεν ἐντρομος. Ὅταν δ' ἔφθασεν, ὁ παῖς ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν και λαμβάνων τὴν ἀναπνοὴν του, ἐπεραιούτο γελῶν και κολυμβητὶ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸν περιέμενεν.

Ὁ ποιμὴν λέγει τότε πρὸς τὸν κυνηγόν.

— Ἐδίδαξας καλῶς τὸν υἱόν σου, ἀλλὰ τῶν ὅσα ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ πραγμάτων ἐλησιμόνησες ἔν, — τὸ νὰ ἐξετάζῃ καλῶς τὸ ἐσωτερικὸν πρὶν ἢ ἐμπιστευέσθαι εἰς τι. Ἐὰν ἐξέταζε τὸν μυελὸν τῆς κουφοξυλιάς, δὲν ἤθελε πιστευθῆ εἰς τὸν ἀπατηλὸν φλοῖόν της.

— Φίλε, ἀπήντησεν ὁ κυνηγός, ἀκόνισα τὴν ὄρασίν του και ἐγύμνασα τὴν δυνάμιν του. Ἀρκεῖ τοῦτο ἵνα τὸν παραδώσω ἀφόβως εἰς τὰ μαθήματα τῆς πείρας· οἱ ἄνθρωποι θέλουσι ταχέως τὸν διδάξαι νὰ δυσπιστῆ.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Ἡ φύσις παράγουσα τὸ χρυσίον, φαίνεται ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ προειδοποιήσῃ ἀρκούντως τοὺς μελλόντας ἀγαπήσαι αὐτὸ, περὶ τῆς ἀθλιότητός των. Διότι ἐποίησεν οὕτως, ὥστε εἰς τὰς γαίας, ὅπου γίνεται ὁ χρυσοῦς, νὰ μὴ φύωνται οὔτε χόρτος, οὔτε ἄνθη, οὔτε ἄλλο τι τῶν χρησίμων, ὡς ἐπὶ τῷ ἀναγγεῖλαι ὅτι εἰς τὰς καρδίας, ὅπου ἡ ἐπιθυμία τοῦ μετάλλου τούτου ἤθελε γεννηθῆ, δὲν θέλει μείνει οὔτε σπινθήρ τιμῆς και ἀρετῆς.

(Γνωμικὸν τοῦ Charron).

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

(Ἐκ τῶν ἠθικῶν δογμάτων τοῦ Ἰταλοῦ Τομαζέου.)

Οἱ ἄνδρες αὐτοχειρίζονται ἐξ ἔρωτος· αἱ γυναῖκες ἀποθνήσκουσι. Μακροτέρα και καρτερικωτέρα και εὐσεβεστέρα θυσία ἢ τῶν γυναικῶν.

Ἡ γυνὴ βλέπει κάλλιον τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἐρωμένου, ἢ οὗτος τῆς γυναικός. Καὶ μολοντοῦτο ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ περισσότερον.

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ ζήλοτυπῳ της, εἶναι ὀξυδερκεστέρα τοῦ ἀνδρός.

Ἡ γυνὴ εἶναι πρὸς τὸν ἄνδρα ὅ,τι τὸ μηδενικὸν πρὸς τοὺς ἀριθμούς· αὖξει και ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν του.

Ἡ γυνὴ ἐρώσα, ἐπικαλεῖται συχνότερον τοῦ ἀνδρὸς τὰς ἀοράτους δυνάμεις. Αὕτη, ἥτις γνωρίζει κάλλιον νὰ ἀγαπᾷ, κάλλιον γνωρίζει και τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης.

Εἰς τὸν ἄνδρα, ὁ ἔρωσ εἶναι ἀνακούφησης, εἰς τὴν γυναῖκα, θυσία.

Ἐρωσ ἀγνός εἰς ἀγνὴν ψυχὴν, εἶναι ὡς ἀστήρ φαεινός, εἰς οὐρανὸν γαλήνιον.

Εἰς τινὰς ὁ ἔρωσ μεταβαίνει ἐκ τοῦ σώματος εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς ἄλλους ἐκ τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα.

Αἱ ἀγνότεραι τοῦ ἔρωτος ἡδοναὶ μένουσιν ἀκριβέστερον και λεπτομερέστερον ἐντετυπωμέναι εἰς τὴν μνήμην. Διότι ὁ νοῦς ἀτάραχος δέχεται αὐτὰς και τὰς διατηρεῖ ἀμεταβλήτους.

Διατί ἡ Παρθένος ζωγραφίζεται πάντοτε με πρόσωπον καὶ ἦθος νεανικόν! διότι ἡ ἀγνότης τῶν αἰσθημάτων εἶναι νεότης διηνεκῆς τῆς ψυχῆς.

Ὁ ἔρωσ εἶναι ἰατρός τῶν ἄλλων· ἀλλ' ἐνίοτε και δῆμιος ἑαυτοῦ.

Ὁ ἀνὴρ ὅστις νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ γυναῖκα παρθενικῆς ψυχῆς, και εὐρίσκει τοῦναντίον, εἶναι ὡς ὁ περιηγητὴς ὅστις, νομίζων ὅτι περιεπλανήθη ἐντὸς σκιεροῦ δάσους, ἐξαίφνης ἀνακαλύπτει τὰ τεχνόσημα ξενοδοχείου.

Ἐκεῖναι τῶν γυναικῶν εἶναι ποιητικαί, ὅσαι ἔχουσι ἐπιθυμίας ἀορίστους· αἱ ὀρίζουσαι αὐτὰς ὑπήχθησαν ἤδη εἰς τὸ κράτος τῆς ὕλης.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Εἰς τὸ ἄρθρον **ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ** σελ. 63 φυλ. 3. ἀνάγνωθι ἡδῶν ἀντὶ ἡδῶν, ἐπιστροφή ἀντὶ ὑπορίσθη και μικρὸν ἀντὶ μικροῦ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Δύο νύκτες θεριναί (τέλος). — Περίδοξοι γυναῖκες (τέλος). — Ἠθικαὶ Μελέται. Ὁφειλέτης και δανειστής. — Δραματικὰ ἀνέκδοτα. Ὑποκριτὴς και Θεατρῶνης. — Μαρία Λαφάρζ. — Λόρδος Ἀρχιδικαστῆς Χόλμ. — Πουήσεις. Μητρικὴ στοργή. — Βιογραφία. — Ἔργα και Ἡμέραι. — Ποικίλα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης. **ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ.** Ἡ μήτηρ. — Οὐίλιαμ Βόρτσφορθ. — Πύλη Ἀδριανού.